

DEVRİMCİ PROLETARYA SEÇİMLER ve BUGÜNKÜ DURUM

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

KURTULUŞ YOLU
Yayınları

**DEVRİMCİ PROLETARYA
SEÇİMLER ve
BUGÜNKÜ DURUM**

**KURTULUŞ YOLU
Yayınları**

Kurtuluş Yolu Yayınları : 5

Birinci Baskı : Mayıs 1977
Dizgi : Süslü Mat. Koll. Şti.
Baskı : Doyuran Matbaası

Sorumlu Yönetmen : S. Pelen

Yönetim Yeri :

Hoca Rüstem Sokağı
Zafer Han No: 12/1
Cağaloğlu - İSTANBUL

DEMOKRASİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELEMİZİ CANLI BİR EYLEM OLAN SEÇİMLERDE DE İLERLETELİM

Emperyalizmin derinleşen genel buhranı, etkisini yarı-sömürge, yarı-feodal ülkemizde daha da fazla gösteriyor.

Günümüzde şiddetlenen emperyalistlerarası mücadele, dünya üzerinde hegemonya kurmak için kıyasıya çatışan iki süper devlet, ABD emperyalizmi ile Sovyet sosyal-emperyalizmi arasında sürmektedir. Bu yüzden özellikle bu iki süper devlet, alabildiğine bir hızla savaşa hazırlanmaktadır. Alabildiğine silâhlanmaktadır. Kurdukları savaş ekonomileri, bu iki süper devleti dünyayı daha fazla sömürmeye ve talana itmektedir. Sömürüleri amansızlaşan bu iki süper devlet, diğer emperyalist devletlere baskılarını arttırmanın yanısıra, esas olarak yarı-sömürge ve sömürgelerdeki sömürülerini her gün biraz daha katmerleştiriyorlar. Bunu en iyi şekilde gerçekleştirmek için de, Üçüncü Dünya ülkelerinin içişlerine karışmak; bu ülkelere çeşitli yollar ve çeşitli kılıklarla sızmak; istilâ etmek; hammaddelelerini daha da ucuza kapatmak; şantaj; ekonomik ambargo uygulamak; karasularına, sualtı zen-

ginliklerine el koymak; boğazlar üzerindeki devletlerin bağımsızlıklarına müdahale etmek; uluslararası ticarete Üçüncü Dünya ülkeleri aleyhine devam eden durumu zorla sürdürmek; Birleşmiş Milletler'deki veto «haklarını» hegemonyaları için kullanmak vs. vs. gibi yollara başvuru-
yorlar.

Geçici olarak uzlaşan iki süper devlet, ABD emperyalistleri ile Sovyet sosyal emperyalistleri arasında rekabet esastır. Bu rekabetin odak noktası Batı Avrupa'dır. Fakat stratejik boğazlar; batmayan uçak gemileri olan adalar; kanallar ve stratejik her yerde hegemonyalarını sağlamak için, «yardım», içişlerine karışma; toprak bütünlüğüne ve devlet bağımsızlığına müdahale; sızma ve istila vs. vs. yollarına başvurmak, artık dünyanın her tarafında açıkça görülüyor; ve bu durum bütün ülkelerin proletaryası ile ezilen halkların şiddetli tepkisine yol açıyor. Bu tepki giderek proleter devrimcilerin önderliğindeki düzenli ve örgütsel, ideolojik ve siyasal bir mücadeleye dönüşmüştür. Bu, yepyeni bir durumdur. Bu, gelişerek emperyalizmi, özellikle iki süper devletin hegemonyacılığını, sömürgeciliği, ırkçılığı, feodalizmi, faşizmi, sosyal-faşizmi, modern revizyonizmi ve her türlü gericiliği tarihin çöp tenekesine atacak bir durumdur.

İki Süper Devletin Bölgemizdeki Çatışmaları Keskinleşiyor

İki süper devlet, ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalistleri Kuzey Denizi ve Bering Boğazı üzerindeki hegemonya mücadeleleri yanısıra özellikle, Akdeniz, Ege Denizi, İstanbul ve Çanakkale Boğazı ve Kıbrıs üzerinde

alabildiğine bir çatışma içindedirler. Bir yandan Rus savaş gemileriyle ABD 6. Filosu'nun savaş gemileri birbirlerine sürtünerek geçerlerken, diğer taraftan kışkırttıkları Yunanistan ve Türkiye savaş gemileri birbirlerine sürtünerek geçiyorlar. Bu durumun ne vakit bir kıvılcıma sebebiyet vereceğini kestirmemiz zordur; fakat bu durumun bir savaşa doğru ilerleyen hızlı adımlar olduğunu göremek ise, siyasal körlüktür.

Balkanlar ve Ortadoğu'ya egemen olmak veya bu bölgelerdeki çıkarlarını sürdürmek isteyen iki süper devletin Hint Okyanusu'nun yolu olan Süveyş Kanalı üzerindeki egemenlikleri de, batmayan bir uçak gemisi olan Kıbrıs'ın durumuna sıkı sıkıya bağlıdır.

1974 Kıbrıs Olaylarını Esas Olarak ABD Emperyalizmi Ve Sovyet Sosyal Emperyalizmi Çıkardı

1974 Kıbrıs işgali, esas olarak iki süper devletin genel olarak dünya üzerindeki, özel olarak Avrupa'nın Güneydoğusu, Akdeniz, Hint Okyanusu'nun yolu olan Süveyş Kanalı, Ortadoğu ve Balkanlar üzerinde hegemonya kurma ve çıkarlarını sürdürebilme isteğine bağlı bir olaydır. Tali olarak da emperyalizmin, özel olarak da iki süper devletin sömürü ve baskısı karşısında güzel yurdumuzu her gün biraz daha sömürgeleşmeye doğru götüren emperyalistlerin uşakları komprador bürokrat-burjuvazi ve toprak ağalarının sömürü ve baskısını gizlemek içindir. Şovenizmi körüklemek içindir. 1973-1974'lerde gelişen işçi sınıfının ekonomik ve demokratik hakları için yaptığı grevleri bastırmak içindir. Köylülerin toprak talepleriyle, ürünlerinin değerlendirilmesi, haşhaş ekimi yasağını

ortadan kaldırmak için yaptıkları kitlesel mücadeleyi bastırmak içindir. Öğretmenlerin ve öğrencilerin, memurların demokratik, akademik ve ekonomik hakları uğruna yaptıkları gösteri, miting ve örgütlenmeyi bastırmak içindir. Karaborsacı ve istifçilere karşı gelişen orta halli sınıf ve tabakaların mücadelesini bastırmak içindir. Kendi kaderlerini tayin hakkı için mücadele eden ve milli zulme ve zorla asimilasyona (eritme) karşı çıkmak isteyen Kürt ulusu ile inançları ve mezhepleri yüzünden gördükleri gerici ve faşist baskıya karşı Alevi yurttaşlarımızın demokratik mücadelelerini bastırmak içindir.

Kızıışan Hegemonya Mücadelesinde ABD Emperyalizmi Kendine Bağlı Faşist MC Kligini İş Başına Getirdi

Hakim sınıflar, 1974'lerin sonuna doğru alabildiğine gelişen kitlesel mücadeleyi reformizmle ve CHP-MSP koalisyonu döneminde Milli Güvenlik Kurulları, Kontr-Gerilla, Kontr-Gerilla'nın devamı ve uzantısı değişik kılıktaki örgütlerle, panzerli toplum polisleriyle, komando-jandarma karışımı askeri güçleriyle bastırmayınca; MC kligi yönetiminde yeni bir faşist yöneme başvurdular. Buna, bir yandan büyük burjuva reformisti CHP ve özellikle onun önderi Bülent ECEVİT'in Kıbrıs mezalimi yüzünden tek başına iktidar olma hayalleri, bir yandan da büyük burjuvazinin reformist yüzü kısmen açığa çıktığı için, bu silâhını bir süre sonra kullanmak üzere saklaması sebep olmuştur. Bugün CHP reformizminin ön plâna getirilmesi ve erken seçim kararı alınması, buna en açık kanıttır.

CHP, bir yandan reformist sloganlar kullanırken, bir

yandan geniş emekçi halk yığınlarının ve demokrasiden yana herkesin devrimci demokratik istekleri karşısında yerine göre ve bazı yerlerde işkencecilerden hesap sorulacağını yarım ağızla söylerken, bir yandan da emperyalizmden, özellikle iki süper devlet ABD emperyalistleriyle Sovyet sosyal-emperyalistlerinden, faşizmden, sosyal-faşizm tehlikesinden; faşistlerin, modern revizyonistlerin uşaklığından; Kürt ulusu üzerindeki milli zulümden hiç söz etmemekle tipik, çarpıcı ve canlı bir ibret tablosu oluyor. Devam edelim.

1975 yılı başlarında iktidarı ele geçiren MC faşist kliği, her şeyiyle emperyalizmin uşağı olan büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğünü uyguladı ve buna göre de örgütlendi.

Faşist MC kliği bir yandan 1970'lerin başlarından yani 12 Mart faşizmi döneminden bu yana Sovyet sosyal-emperyalizmi ile yeni boyutlara ulaşan ekonomik, siyasi ve kültürel ilişkileri içine girerken; bir yandan da Sovyet sosyal-emperyalizmi ile kıyasıya bir rekabet içinde olan ABD emperyalizmine ekonomik bağımlılığını ABD emperyalizmi gerilemesine rağmen devam ettirdi, özellikle siyasi, askeri ve kültürel ilişkilerinde çeşitli zigzaglar çizdi ve bu ilişkilerde belli bir gerileme oldu.

CIA'ya bağlı kontr-gerilla örgütünün devamı haline gelen katil siyasi polisleri, «vurucu timler» ini, «ölüm mangaları» nı Türkeş'e ve CIA'ya bağlı Ülkücü komandolarla birleştirdiler. İçice girdiler. MHP Genel Başkanı Alparslan Türkeş'in eski bir ırkçı, Alman faşizmi taraftarı ve hayranı olması ve ABD'de askeri eğitim (!) görmesi boşa gitmemiştir. MC faşist kliği, bağınaz AP, Ülkücü komandolar ve siyasi polisi, «vurucu timler» i ve «ölüm mangaları» nı so-kağa salmıştır. Yüksek bir siyasi duyarlılığa sahip, prole-

ter devrimci, devrimci, demokrak ve yurtsever gençlik üzerine salınan Hitler'in SA ve SS kıtaları taklidi bu faşist cellatlar, işi Seydişehir, Tariş, Aliğa Rafinerisi, Kırıkka-le, Sungurlar, vs. vs. işçilerinin grevlerinin kırılması ve yerine göre zorla Türk Metal-İş, MİSK ve Türk-İş'e bağlı sarı sendikalara hapsedilmesine vs. kadar götürmüşlerdir.

Çeşitli milliyetlerden halkımızın mücadelesi şüphesiz sadece öğrenci gençlik ve işçi sendikaları etrafında değildir. Sınıflı toplumumuzda hayatın olduğu her yerde mücadele kendiliğinden de olsa gelişmektedir. Topraksız köylüler, küçük orta ve zengin üreticiler, şehir küçük-burjuvazisi, esnaf, zanaatkâr, küçük memur ve öğretmenlerin mücadelesi ve yıllardır zorla uygulanan ve devam ettirilen asimileye (eritmeye) karşı ezilen Kürt ulusunun genel olarak demokrasi, özel olarak da kendi kaderini tayin hakkı için mücadelesi de gelişti ve karşısında komando-jandarma zulmünün yanı sıra, 12 Mart dönemindeki faşizmin kontr-gerillacısı Şükrü Balcı ve daha başkalarının yönetimindeki «vurucu timler» ve «ölüm mangaları» nı buldu.

ABD Emperyalizmine Bağlı MC Faşist Kliği, Sovyet Sosyal-Emperyalizminin Gölgesinde Zulmünü Sürdürdü

Ülkemizdeki büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarını yönlendiren faşist MC kliği, **esas** olarak ABD emperyalizmi tarafından yönlendirilmesine rağmen, iktidarını, ABD emperyalizmi ekonomik ve siyasi yönden gerilediğinden, giderek gelişen bir şekilde Sovyet sosyal-emperyalizmine de bağımlı hale gelmiştir. Sovyetlere borçlanmaları, enerji antlaşmaları vs. ülkemizi Sovyet sosyal-emperyalizminin giderek yarı-sömürgesi olma rayına oturtmuştur.

Bunun yanısıra emperyalistlerarası mücadele, özellikle iki süper devlet ABD emperyalizmi ile Sovyet sosyal-emperyalizmi arasındaki rekabetin kızışması, daha da karmaşık bir durum meydana getirmiştir.

Gerileyen ABD emperyalizmi, 12 Mart faşizmi döneminde Metin Toker'in plânlarını ortaya serdiği, ABD emperyalizmine bağlı Yunanistan-Türkiye-İran'dan meydana gelen Ortadoğu'daki üçgen karakol, 1950'lerin Bağdat Paktı yerine geçemediği gibi aralarındaki normal ilişkiyi bile koruyamamıştır.

Bir OPEC (Petrol Üreten Ülkeler Teşkilâtı) ülkesi olan İran'ın petrolünü değerlendirmek kavgasına girdiğinden, TIR'ların geçiş ücretleri, petrol boru hattı, Barzani ve Kürtler yüzünden Türkiye ile ilişkileri bozulmuştur.

Dünya üzerindeki hegemonya için rekabetleri alabilmesine kızışan iki süper devlet, ABD ve Sovyet sosyal-emperyalistleri Kıbrıs'ı tamamen ele geçirmek istemektedirler; Sovyetler EDEK, AKEL ve Makarios vasıtasıyla (dünya, ABD, Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'daki çelişkilerden dolayı) müdahalelerini arttırırken, ABD, askeri-faşist Yuanidis'e dayanan Samson vasıtasıyla darbe düzenlemiştir.

Dünyada değişen güçler dengesi karşısında gerileyen ABD emperyalizmi, Türkiye'deki uşaklarını 1950-1960'da Menderes, 1963'de İnönü döneminde olduğu gibi artık istediği noktada tutamazdı. Nitekim de öyle oldu.

**ABD Uşağı Faşist Samson Darbesiyle Kıbrıs'daki Durumu
Sarsılan Sovyet Sosyal-Emperyalizminin Desteklediği
Türkiye'nin Kıbrıs Çıkarmasına ABD Emperyalizmi
Engel Olamıyor**

Türkiye egemen sınıfları ve onların siyasal temsilcile-

ri CHP, AP, MSP, CGP, DP ve MHP, hep bir ağızdan Kıbrıs'ın işgalini destekledikleri gibi, tümünü isteyen koroya da katıldılar. ABD emperyalizmi ve onun 6. Filosu'na rağmen dış ve iç şartlar gereği Kıbrıs'ı işgal eden CHP-MSP koalisyonu, çıkarma esnasında Sovyetlerden alınabilecek destekten, açıktan açığa söz etmişlerdir. Sovyet sosyal-emperyalistleri de Türkiye sınırına yığıldığı onbinlerce paraşütçü indirme birlikleri ve o günlerde Boğazlardan Akdeniz'e yoğun bir şekilde geçirdikleri savaş gemileriyle Türkiye'ye verdikleri desteklerini gizleme ihtiyacını duymadıkları gibi, ABD emperyalizmiyle de Samson darbesi yüzünden bir savaşı göze alabileceklerini belli etmişlerdir.

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Kıbrıs işgalini desteklemesi yüzünden ülkemizdeki uşakları TKP, TSİP, TİP, DİSK (bunların bir kesimi CHP yüzünden) gibi modern revizyonistler, sosyal-demokratlar, Kıbrıs'ı işgal eden büyük burjuvazi ve toprak ağalarının partisi olan CHP ve özellikle onların adamı olan Bülent Ecevit'e uyararak işgal olayını «barış harekâtı», «Kıbrıs'a ve Yunanistan'a demokrasi götürmüştür» diye nitelemişlerdir. Bu bir siyasi körlük değildir. Bu, sosyal-demokratların şovenizminin yanısıra, aynı zamanda, sosyal-emperyalistlerin ülkemizdeki uşakları sosyal-faşistlerin, efendileri Hitler takipçisi yeni Çarların kayıtsız-şartsız hizmetinde olduğunu gösterir. Bu, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin ülkemizdeki uşakları modern revizyonistlerin sosyalizm adına, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm halkı aldatmak için her şeyi yapabileceklerini gösterir.

ABD Emperyalizmi At Değiştiriyor

Kıbrıs'ın işgali tamamlandıktan sonra, ABD emper-

yalizmi yeni duruma ayak uydurmakta geçikmedi. Bir adım geri aldı. Hem Türkiye'nin Kıbrıs'ı işgaline 6. Filoyla müdahale etmedi, hem de olan olduktan sonra CHP-MSP koalisyonuyla anlaştı. Bu durum, Kıbrıs'da olduğu gibi Yunanistan'da da her şeyi altüst etti. CIA'nın yönetim ve hi-mayesindeki faşist Yunan cuntası yıkıldı. Yunanistan-Ame-rika ilişkileri bozuldu. Yunanistan NATO'nun askeri kana-dından çıktı. Buna karşılık Bülent Ecevit, Samson darbe-sini unuttuğu gibi, «biz, Yunanistan'ın NATO'nun Güney kanadında açtığı boşluğu doldururuz» diyerek, özellikle ABD emperyalizmine teminat verdi; onunla işbirliğini da-ha da ileri götürdü.

Sovyet Sosyal-Emperyalizmi De At Değiştiriyor

ABD-Yunanistan ilişkilerinin bozulması üzerine, Sov-yet sosyal-emperyalizmi Fransa'ya sığınan Yunanistan'ı kucağına almak istedi. Bu yönde ileri adımlar da attı. Tür-kiye'deki uşakları TKP, TSİP, TİP modern revizyonistleri de daha evvelce göklere çıkardıkları ve Bülent. Ecevit'le beraber kabul ettikleri «barış harekâtı» na, efendileri Sov-yet sosyal-emperyalistlerinin orkestra şefinin dayneğine uyup nihayet savaşa karşı barışı savunduklarını (!) hatırlayarak, sözümona tavır aldılar.

İki Süper Devlet, ABD Emperyalizmi ve Sovyet Sosyal-Emperyalizminin Azgın Sömürü Ve Baskısına Karşı Çıkan Üçüncü Dünya Ülkeleri Yeni Mücadele Yöntemleri Buldular

İki süper devlet, ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi, dünyanın her yerindeki hammadde kaynak-

larına el koymak ve oraları sömürge veya yarı-sömürgele-ri haline çevirmek için ne mümkünse yapıyorlar. Fakat, bunun yanısıra Üçüncü Dünya ülkeleri de kendi hammad-derine **çeşitli iç ve dış nedenlerden** dolayı kendileri sa-hip olmak istiyorlar. Bunun için dünyada bugüne kadar görülmeyen yeni mücadele biçimleri geliştirdiler.

Yeni bir uluslararası iktisadi düzen kurmak, karasu-ları üzerinde kendi egemenliklerini sağlamak, hammadde kaynaklarına sahip çıkmak şeklindeki yeni mücadele me-todları bunlardan bazılarıdır.

Özellikle OPEC (Petrol Üreten Ülkeler Teşkilâtı) ülke-leri petrole yeni zamlar getirirken, Türkiye, Yunanistan bu politikadan geniş oranda etkilendiler. Bu yüzden bu ülke-lerin politikalarında büyük değişmeler görüldü. Şöyle ki:

İç denizlerde petrol bulup, dış enerji kaynaklarına bağılı sanayilerini ayakta tutmaya çalıştılar. Pahalılaştan petrol yüzünden döviz rezervleri her gün biraz daha tüke-nen; her gün biraz daha sömürgeleşmeye doğru giden; özellikle iki süper devlet yüzünden her gün biraz daha faz-la dış ticaret açığı veren; her gün biraz daha kredi yoklu-ğuyla karşı karşıya geldiğinden, işsizliğin çığ gibi büyüdü-ğü Türkiye ve Yunanistan, Kıbrıs'ın yanısıra bir de Ege yü-zünden birbirlerine girdiler.

Gerileyen ABD emperyalizmi artık bu iki yaramaz ço-çuğun ikisine birden laf anlatamaz hale geldi. Hele bir de açılan yarıklara her yoldan sızmak için fırsat kollayan Sovyet sosyal-emperyalizmi arka kapıdaki kaplan gibi bekliyorsa...

Bu sebeplerden dolayı, esas olarak ABD emperyaliz-mine bağlı faşist MC kliği, oyunu düz değil sekerek oyna-mak zorunda kalmıştır.

Daha Montrö Anlaşması'nın süresi dolmadan Boğaz-

lardan Rus sosyal-emperyalizminin uçak savaş gemisi Kiev'i Ege'ye geçirdiler. Arkasından ABD emperyalizminin uşağı faşist MC kliğinin Hora gemisi Rus sosyal-emperyalizminin uçak savaş gemisi Kiev'in gölgesinde Ege'de petrol ararken, Yunan savaş gemileriyle sürtüşmede asla tereddüt etmediv

SEÇİMİ KİMLER İSTİYOR

Sovyet Sosyal-Emperyalizmi Yeni Bir Seçim İstiyor

Bu olaylar, Rusya ve Bulgaristan ile enerji anlaşması, yeni kredi anlaşmaları; siyasi, teknik ve kültürel anlaşmalarıyla noktalandı. Bu arada geçen sene (1976) Rusya'daki askeri manevraları izleyen iki yüksek rütbeli subayın gezisinden sonra, Türkiye ve Rusya'nın Genelkurmay İkinci Başkanlarının gezisi, siyasi ve askeri ilişkileri daha ileri boyutlara götürmüştür. Bütün bunların ötesinde Türkiye Dışişleri Bakanı İ. S. Çağlayangil'in son Rusya gezisi birçok ekonomik, kültürel ve siyasal anlaşmanın yanı sıra askeri anlaşmaları da sözkonusu etmiştir. Fakat, bunun için yeni bir hükümet, daha doğrusu **tez elden seçimin yenilenmesi** gerekir. İşte Sovyet sosyal-emperyalizmi diğer birçok ilişkilerinin yanısıra, ilerleyen ve ilerlemekte olan gelişmeler için Türkiye'de yeni bir seçim istiyor.

ABD Emperyalizmi Türkiye'deki Hegemonyasını Şimdilik Yeni Bir Seçimle Sürdürmek İstiyor

Hâlâ Türkiye'deki egemen büyük burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarını yönlendiren ABD emperyalizmi dün-

ya, Avrupa, Balkanlar, Ortadoğu, Akdeniz, Ege'deki ilişkilerinin yanısıra Kıbrıs'ı işgal etmesi yüzünden Türkiye'ye ambargo uygulamıştır. Ve bu ambargoyu hâlâ devam ettirmektedir.

Türkiye ile askeri, siyasi, ekonomik ve kültürel ilişkilerine ambargo ile beraber yeni bir şekil vermek isteyince ABD emperyalizmi de yeni bir seçim istiyor.

AET Emperyalistleri, Ülkelerinin Proletaryasının Mücadelesi Emperyalizmin Yoğunlaşan Genel Buhranı, Üçüncü Dünya Ülkelerinin Yeni Mücadele Biçimleri ve İki Süper Devletin Baskıları Yüzünden Geriliyorlar

II. Dünya Savaşı'ndan sonra ABD emperyalizminin gölgesinde ve kapitalizmin eşit olmayan gelişme kanunu sonucu 1960'lara doğru yeniden bir güç olarak ortaya çıkan Batı Avrupa ülkeleri, değişik politika ve değişik gelişme düzeylerine sahip olmalarına rağmen evvela iki blok halinde, daha sonra tek bir blokta altıdan dokuza çıkarak bir araya geldiler. AET'de İngiltere (özellikle İşçi Partisi) ve Almanya'nın (özellikle Sosyal-Demokrat Parti) ABD emperyalizmiyle çok sıkı ekonomik ve siyasal ilişkileri olmasına rağmen, topluluğun asi çocuğu Fransa'nın politikası daha değişik. De Gaulle zamanında NATO'ya ve ABD'ye kafa tutan Fransa, bugün özellikle Sovyet sosyal-emperyalizminden Avrupa'ya gelecek bir saldırı yüzünden, askerlerini NATO'dan çekmesine rağmen, daha da dikkatli olmayı öneriyor.

Fransa ile beraber Vietnam savaşından dolayı ABD emperyalizmini tecrit eden İngiliz Muhafazakâr Partisi ne kadar Avrupa'nın birliği için mücadele ediyorsa, İşçi Par-

tisi de o kadar ABD emperyalizmine yakın olmayı düşünüyor.

«Doğu'ya açılma» politikasının savunucusu Alman Sosyal Demokrat Partisi, esasında ABD emperyalizmiyle çok sıkı ilişkiler içindedir. Buna rağmen Hristiyan Demokrat Parti ile diğer gerici partiler, daha çok Almanya'nın bağımsız politika izlemesinden yanadırlar. Bilindiği gibi, özellikle Alman tekelci burjuvazisiyle Amerikan tekelci burjuvazisi sıkı bir işbirliği içindedir.

İki süper devlet, ABD emperyalizmi ile Sovyet sosyal-emperyalizmi Japonya ve Kanada'ya olduğu gibi AET emperyalizmi üzerindeki baskılarını da her gün biraz daha arttırıyorlar. Gerileyen AET ülkeleri, bu yüzden birliklerini geliştirmek isteğiyle biraz daha bir araya geliyorlar.

Diğer hammadde ihracatçısı Üçüncü Dünya ülkelerinin yanı sıra özellikle OPEC ülkelerinin petrolü pahalılaştırmaları, AET ülkelerini zor durumda bırakmıştır. Enerji kaynakları büyük oranda dışa bağılı olan AET ülkeleri, petrolün pahalılaşmasından büyük zararlara uğradı. Birçok işyeri kapandı. Yüzbinlerce işsiz iş arıyor.

AET ülkelerindeki proletarya her gün biraz daha ekonomik ve siyasal mücadeleye girmektedir. Grevler, mitingler, yürüyüşler, AET ülkelerinin proletaryasının mücadelesini yeni boyutlara kavuşturmaktadır. Tekelci kapitalizme ve iki süper devlete karşı gelişen mücadele, revizyonist ve modern-revizyonistlerin yerine proleter devrimcileri mücadelenin ön saflarına itiyor. Dünyanın her tarafında olduğu gibi Avrupa'da da her yerde kurulan Marksist-Leninist partiler, kitlelerin, özellikle proletaryanın ekonomik ve siyasal mücadeleleri içinde yeni dersler çıkararak gelişmektedirler.

Her gün biraz daha yoğunlaşan emperyalizmin eko-

nomik ve siyasal buhranı, Avrupa'da daha da derinleşmektedir.

Gerileyen AET Ve İflas Eden Türkiye, Dondurdukları İlişkilerini Yeni Bir Seçim Sonrasına Bıraktılar

AET, derinleşen genel buhranı karşısında üyesi Türkiye'den daha fazla imtiyazlar istemiş, bu yüzden iflasın eşiğindeki Türkiye ile ilişkileri büyük oranda zedelenmiştir. Hammaddesine sahip çıkan Üçüncü Dünya ülkeleri, OPEC ülkeleriyle yakın ilişkisi olan Mağrib ülkeleri (Fas, Tunus, Cezayir) ve İsrail'e gümrük duvarı koymayan, daha doğrusu koyamayan AET ülkeleri, böylece geri bir tarım ülkesi olan Türkiye'nin ihrac ettiği tarım ürünlerine değişik bir şekilde de olsa gümrük duvarı çekmiş oluyor. Fakat Ankara Anlaşması gereği kendi sanayi mamûllerini gümrüksüz (bugün çok düşük oranda gümrük alınıyor) bir şekilde Türkiye'ye sokabilmek **imtiyazını daha da katmerleştiriyor**. Zaten eşit olmayan bir durum üzerine, gene eşit olmayan anlaşma yükümlükleriyle bağlanan iflasın eşiğindeki Türkiye, AET'ye güvenini hepten kaybettiği gibi, AET de iflasın eşiğindeki Türkiye ile ilişkilerini yeniden gözden geçirebilmeyi yeni bir seçime bağlamıştır.

Bu arada 12 Mart faşizmi dönemindeki yığınların AET'ciliği iflas ede dursun, Türkiye, Sovyet sosyal-emperyalizmi ile ekonomik, siyasal, kültürel ve hatta askeri ilişkilerini daha da geliştirmek üzere Helsinki'de Kekkonen'den Mısırvari denge dersleri almakla meşguldür.

ABD Emperyalizmi, Yönlendirdiği Faşist MC Kligi Vasitasiyla Her Alanda Birçok Kurumu Faşistleştirdi ve Oralarda Kök Saldı

ABD emperyalizminin uzun kolu CIA, Celal Bayar gibi «uluslararası komünizmin» azılı ve tecrübeli düşmanlarıyla geniş bir anti-Komünist cephe; faşist MC kligini oluşturdular. AP, CGP ve MHP gibi azılı demokrasi düşmanları faşist mihrakların yanlarına orta burjuvazinin üst kesimi olan ve emperyalizmle kısmen ilişki kurmuş ve bu ilişkiyi geliştirmek isteyen MSP'yi de almalarıyla faşist MC kligi iktidarı ele geçirdi. 12 Mart faşizmi döneminde devlet kurumları daha da büyük oranda faşistleştirilmişti. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bir başka kliginin partisi CHP ve onun önderi Bülent Ecevit, faşist kurumlar ve halk önünde açığa çıkmış faşist işkenceciler üzerine «sünger» çektiğinden, faşist MC kliginin, özellikle AP ve MHP'nin işini kolaylaştırdı.

Bu arada CHP'yi alabildiğine destekleyen büyük burjuvazinin yüksek tirajlı gazeteleri **Milliyet**, **Günaydın**, zaman zaman da **Hürriyet**, eskiden küçük-burjuva devrimci ve yurtseverlerinin etkin olduğu, bugün modern revizyonistlerin etki alanına giren bürokrat burjuvazinin gazetesi **Cumhuriyet** de MSP ile uğraştıklarından, MC'nin faşistleştirme işi daha da kolaylaştı.

**Faşist MC Kligi, Başta İşçi Sınıfı Olmak Üzere Geniş
Emekçi Halk Yığınlarının Ve Gençliğin Ekonomik,
Demokratik Ve Anti-Emperyalist Mücadelesini Faşist
Katillerle Kanla Bastırmaya Çalıştı**

Başta işçi sınıfı olmak üzere geniş emekçi halk yığın-

ları, ezilen Kürt ulusu ve Alevi yurttaşların ekonomik, kültürel, demokratik yurtseverlik mücadelesini MC faşistleri kanla bastırmaya çalıştılar. Özellikle, proleter devrimcilere, devrimcilere, demokratlara ve yurtseverlere karşı amansızca saldırdılar. Yüzlercesini öldürdüler, binlerce sine işkence ettiler, tutuklayıp zindanlara attılar. Kitleler üzerine panzer sürmekten, ateş etmekten, onları öldürmekten vb. çekinmediler. Gene kitlesel tutuklamalar, işkenceler, vb. her alanda, her yerde görüldü.

Halkın Sesi ve **Aydınlık** oportünistlerinin iddia ettiği ve **Halkın Kurtuluşu**, **Halkın Birliği** ve **Halkın Yolu**'nun da kabul edip **değişik biçimde** de olsa savundukları gibi (bir sene evvel olduğu gibi), egemen sınıflar, sömürü ve baskılarını sürdürebilmek için **sadece** tek tek eylemlere girişenleri katletmez, **sadece** «anarşist» ve «terörist» leri katletmez, pratik gösterdi ki, mücadele sınıfsal olduğundan halkın kitlesel mücadelesini faşistler, karşı-devrimci şiddetle en amansız şekilde bastırmaya çalışırlar.

Bunu anlayabilmek için Çarlık Rusyası'nı, Çan Kay Şek'in Çin'ini, Arnavutluk'u, Vietnam'ı, Kamboçya'yı, Laos'u, Mozambik'i, Zimbabve'yi, Filistin'i, Bolivya'yı, Meksika'yı, Tayland'ı hatırlamaya gerek yok. Bunu anlamak için Çerkez Ethem'i, Şeyh Sait Hareketini, Ağrı Hareketini, Zilan Hareketini, Nusaybin Demiryolu grevini, Sason Hareketini, Dersim Hareketini, 15-16 Haziran Şanlı Mücadelesini hatırlamaya da gerek yok. Kocamustafapaşa Direnişi, CHP-MSP dönemindeki İskenderun Demir-Çelik İşçilerinin direnişini, 1965 Zonguldak maden işçilerinin direnişini, Demir-Döküm Direnişini, Singer Direnişini, Van ve Suruç'taki cenaze olayı direnişini, Teknik Üniversite, Orta Doğu, Siyasal, Hacettepe gibi okullardaki direnişleri, Elmalı ve Pazarcık toprak işgali direnişini, Ordu fındık

üreticisi direnişini ,son olarak hâlâ hafızalarımızda dipdiri duran Malatya, Uşak kitle direnişleriyle Silvan Korit köylülerinin toprak işgali direnişini ve bu direnişlerde emperyalist uşağı komprador bürokrat burjuvazi ve toprak ağalarının kitleler karşısında nasıl amansız davrandıklarını görmek mümkündür. Yeter ki siyasal körlüğe, oportünizme, revizyonizme vb. düşmüş olmayalım.

Faşist MC Kliğı, Kürt Ulusunun Ulusal Kurtuluş Ve Genel Demokratik Mücadelesiyle Alevi Yurttaşlarımızın Genel Demokratik Mücadelesini Faşist Baskı ve Terörle Bastırmaya Çalıştı

Eskiden beri geliştiğı ve bir sosyal temele (burjuva, toprak ağaları ve küçük-burjuva) oturduğu için Kürt ulusunun ulusal kurtuluş ve genel demokratik mücadelesi karşısında egemen sınıfların ne kadar amansız davrandıklarını; çoluk-çocuk, genç-ihtiyar demeden ve mesela bir kaçak yüzünden yüzlerce köylüye nasıl en amansız bir biçimde, kitlesel olarak insanlık dışı işkenceler ettiklerini bilirsek ayaklarımız biraz daha yere basar. Alevi yurttaşlarımıza da lâıyıklık ilkesi sözde kanunen işlemesine rağmen, inançlarından dolayı nasıl kitlesel baskılar, işkenceler ,katliamlar vb. uygulandığını bilirsek, ayağımız biraz yere basar; ve subjektif tahlillerle «teoriler» kurmaya çalışmayız.

İdealizmden Kaynaklanan Subjektif Tahlilleri ve Orta Yolculuğu Cesaretle Bırakalım

Bu gerçekleri bilir ve bilimsel sosyalizm temelinde ele

alırsak, subjektif tahlillerle atılan, duyarlı küçük-burjuvaziye ve özellikle gençliğe yapılan ajitasyonla yetinmez, uzun vadeli siyasi gerçeklerin propagandasını, sınıf ve kitle temelinde sağlam örgütlenmelerin temelini gözardı etmeyiz. Sınıf mücadelesi sonucu ortaya çıkan ve hayat bulan ülkemiz gerçeklerine dayanan Marksist-Leninist temel teorik görüşleri günümüz şartlarında doğru bir politikayla hayata geçirmek, bu gerçeği cesaretle kabul etmek, her proleter devrimcinin önündeki görevdir. Marksizm-Leninizmden **geniş oranda etkilenen devrimci arkadaş ve akımların** da bu gerçeği esas almaları gerekir. Subjektif tahlillerle, her «sol» politikayı, ideolojisine, siyasetine ve örgütlenme anlayışına bakmadan **bir ve aynı** göstermek suretiyle işin kolayına kaçmak; **sınıf mücadelesinde oluşmuş** ve daha sonra sistemleştirilmiş Marksist-Leninist temel teorik görüşleri cesaretle kabul etmekten kaçınmak; her «sol» politikayı, özellikle bir dönem yapıldığı gibi «troçkizm» olarak nitelemek; ilkesizliği temel alarak orta bir yol bulmaya çalışmak, kişiyi ve grupları aynı yere getirir: İdeolojik ve siyasi kargaşaya. Hayatın acımasızlığı karşısında subjektif tahlillerimizle, orta yolcu ilkesizliğimizle, birbirimize bol keseden «proleter devrimci» payesi dağıtmakla tutunamayız.

Emperyalizmin Uşağı Faşist MC Kliği, Türkiye'yi İflastan Kurtaramadı

Esas olarak ABD emperyalizminin yönlendirdiği faşist MC kliği; her türlü faşist zulme, işkenceye, katliamlara vs. rağmen halkımızın her kesiminin kendiliğinden de olsa gelişen mücadelesini önleyemedi. Faşist MC kliği, ül-

kemizi neredeyse bir sömürge derekesine düşürdü. Emperyalizmin, özellikle iki süper devletin ülkemizi vesayet altına almasını sağlayacak ekonomik, kültürel ve siyasal kapitülasyonlar elde etmelerine sebebiyet verdi. Yeni «Düýünü Umumiye» lerin yolunu açtı.

Faşist MC kliğı; emperyalizme, özellikle iki süper devlet ABD emperyalizmiyle Sovyet sosyal-emperyalizmine sevgili yurdumuzun her türlü varlığını peşkeş çekti. Dövizle Çevrilebilir Mevduat (DÇM) yoluyla emperyalizmin yurdumuzu alabildiğine sömürmesine uşaklık eden komp-rador bürokrat burjuvazi ve toprak ağaları iktidarı, şimdilik en son kumarını da oynadı ve kaybetti.

Egemen Sınıflar Ve Çeşitli Klikleri Yolsuzluk Ve Rüşveti Gizleyemez Hale Geldiler

Sevgili yurdumuzu iflasın eşiğine getiren faşist MC kliğı, bir yandan siyasal cinayetleri kurumlaşmış faşist resmi ve yarı-resmi kiralık katillerine yaptırırken, bir yandan da en büyük skandal olan vergi iadesi ve dövizle çevrilebilir mevduat (DÇM) «yasal» yolsuzluğunun yanına yenilerinin eklenmesini teşvik etti. Fakat egemen sınıflar ve onların çeşitli kliklerinin arasındaki çıkar çatışmasının meydana getirdiğı çelişme, gittikçe keskinleşti. Bu yüzden Lockheed, Mobilya Yolsuzluğu ve rüşvet skandallarına adı karışmayan kalmadı: Hava Kuvvetleri Komutanından Genelkurmay Başkanına, Milli Savunma Bakanı'ndan şimdiki Başbakan'a ve şimdiki muhalefet partisi lideri eski başbakana kadar herkes birbirinin pisliğini ortaya döktü. Tabii, böylece de kimse pisliğini gizleyemedi.

**Emperyalizm Ve Feodalizm Sadece İşçi Sınıfı Ve Geniş
Emekçi Halk Yığınlarını Sömürüp Ezmekle Yetinmez;
Emperyalizm Ve Feodalizm, Orta Burjuvazinin (Milli)
Her Kesimini De Ezer**

Faşist MC kliği, başta işçi sınıfı olmak üzere geniş emekçi halk yığınlarını sömürüp onlara zulmederken, proleter devrimcilere, devrimcilere, demokratlara ve yurtsever grup ve kişilere de baskı uyguladı. Onları, sokak ortalarında siyasal cinayetlerle öldürttü. Bununla da kalmadı, kalamazdı da.

Emperyalizmin işbirlikçileri, büyük burjuvazi ve toprak ağaları yurdumuzu emperyalizmle beraber sömürdüklerinden, üretim güçlerinin gelişmesini engelliyorlar. Bu yüzden milli demokratik halk devrimimizin hedefleri; emperyalizm ve onun uşak komprador burjuvaziyle feodal toprak ağalarıdır.

Emperyalizm ve feodal sistem yıkılmadıkça, bugünkü tarihsel aşamada, görevi demokratik halk iktidarını kurmak olan devrimci proletarya sosyalizm yoluyla nihai hedefi olan sınıfsız topluma kavuşamayacaktır.

Bugün ülkemizde, büyük bir güç olarak her türlü sorunuyla ortada duran bir orta burjuvazi vardır. Emperyalizmle birleşememiş bu orta burjuvazi ister CHP, ister AP, ister MSP, ister DP, ister TBP, ister MHP içinde olsun; ve bu partiler içinde etkinlikleri ne olursa olsun (konumuz bu olmadığından geçiyoruz); ister sağ (bağnaz, tutucu, devrim düşmanı); ister «sol» (yurtsever, demokrat ve şartlara göre demokratik halk devriminden yana olabilecek) olsun; **bugün derin bir kriz içindedir.** Çünkü orta burjuvazinin emperyalizmle, emperyalizmin uşakları büyük burjuvazi ve toprak ağalarıyla objektif olarak varolan bu **çeliş-**

kisi bugün daha keskinleşmektedir. Orta burjuvazinin (milli), çeşitli şekillerde ve dozajlarda emperyalizmle ve feodalizmle ilişkili olması bu objektif gerçeği değiştirmez.

İki Süper Devlet ABD Emperyalizmi Ve Sovyet Sosyal-Emperyalizminin Rekabeti Üçüncü Dünya Ülkesi Olan Ülkemizde De Bağımsızlık, Kurtuluş Ve Özellikle Devrim İsteğini Ve Şartlarını Daha Da Olgunlaştırıyor

İki süper devlet, ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizminin rekabetlerinin kızıştığı günümüz şartların da, dünyanın büyük bir çalkantı ve karışıklık içinde olması; devletlerin bağımsızlık, milletlerin kurtuluş, halkların devrim isteğini ve bunların şartlarını daha da olgunlaştırıyor.

Ülkemizde iki süper devletin sömürü ve baskısı her gün biraz daha arttığından, orta burjuvazi de her gün biraz daha hassaslaşıyor. Yani varlık şartının, ayakta kalabilmesinin hesaplarını yapıyor. Bunu çok iyi bilen emperyalizm, komprador burjuvazi ve toprak ağaları da, yeni planlarla, orta burjuvaziye bir yandan yutarlarken, bir yandan da yedek güçleri haline getirmeye çalışıyorlar.

İki Süper Devletin Rekabeti Ülkemizdeki Orta Burjuvaziye (Milli) Ve Onun Üst Kesiminin Her Kلیğini Varlık Şartıyla Karşı Karşıya Getiriyor

Orta burjuvazinin AP, DP, MSP ve MHP içindeki kesimi esas olarak halkların devrim isteğinden korktuklarından, varlık şartlarını esas olarak emperyalizme ve onun

uşaklarının faşist iktidarına bağlıyorlar. Bunun dışında, gelişen olaylar karşısında izledikleri ve izleyecekleri politikalarını sözkonusu etmiyoruz. Bunların içinde MSP'nin yapısı ve istekleri daha değişiktir.

CHP ve TBP içindeki orta burjuvazinin sağ kesimi azınlıkta olmasına rağmen, CHP ve TBP'nin reformist vaadlerine bel bağlıyorlar. Bazan da bu isteğin ötesine giderek CHP ve TBP'nin faşizan tedbirlerle düzeni kurtarmasını istiyorlar. Sol kesimi ise, zaman zaman açığa çıkan, fakat bu siyasal partilerde (CHP esas olarak büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının partisi; TBP de dedelerin, iflas etmiş küçük ağaların, zengin köylülerin içinde olduğu orta burjuvazinin ve üst kesiminin partisi bulunduğu ve sınıf karakteri gereği milliyetçi olduğu için tutarsız bir demokrattır) egemen olmadıklarından, emperyalizme, komprador burjuvaziye ve toprak ağalarına karşı bağımsız bir siyasal hareket koyamıyorlar. Ayrıca Sovyet sosyal-emperyalizmi sosyalizm maskesini kullandığından, «kapitalist olmayan yoldan kalkınma», «barış içinde sosyalizme geçiş» vs. gibi modern revizyonist tezleri savunduğundan, günümüzde bu husus önemini her gün biraz daha artırıyor. Nitekim Sovyet sosyal-emperyalizminin ülkemizdeki Türk ve Kürt orta burjuvazisi, küçük-burjuva devrimcileri ve işçi aristokratları üzerinde her gün biraz daha etkinlik kazanması buna en açık kanıttır. Sovyet sosyal-emperyalistlerinin TKP, TSİP, Özgürlük Yolu Dergisi, TİP ve DİSK üzerinde ideolojik etkinlik ve egemenlik kurmasına karşın, proleter-devrimcilerin sınıf temeline dayanan bir ideolojik mücadele ve siyasal gerçekleri açıklama mücadelesi yapmaları, her gün biraz daha acil bir hal almaktadır.

Devrimci Gruplar, Kişiler Ve Proleter Devrimci Hareket, Geniş Emekçi Halk Yığınlarının Yanısıra Orta (Milli) Burjuvazinin Mücadelesinin De İçinde Geliştiler

1960-1970 yılları arasında gelişen devrimci gruplar, kişiler ve proleter devrimci hareket gökten zembille inmediler. 12 Mart faşizminin bastırdığı proleter-devrimci hareket, devrimci, demokrat ve yurtsever grup ve kişilerin izledikleri genel olarak «sol» politikayı istismar eden oportünizme boyun eğmeden; **her şeyi, her olayı, her çelişmeyi**, vs. ancak maddi temeline, yani sınıf temeline oturarak açıklayabiliriz. Yoksa, **Halkın Sesi** ve **Aydınlık** gibi sınıf işbirlikçileri karşısında cereyana göğüs geremeyen **Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu, Halkın Birliği**'nin yaptıkları gibi kolaycı bir şekilde **her şeyi bir ve aynı göstermek**; ideolojik ve siyasal birliğe dayanmayan, ilkesiz, iyiniyete dayanan **yeni ilkesiz birlik cepheleri** kurmak kolay, fakat bunun sosyal pratik karşısında çökmesini engellemek ise imkansızdır.

1960-1970'lerde dünyada emperyalizmin jandarmalığını yapan ABD emperyalizmine ve Sovyetler'in modern-revizyonizmine karşı gelişen bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halklarının mücadelesi, özellikle Hindi Çini de büyük zaferler elde etti. Çin ve Arnavutluk'da ise modern-revizyonizme karşı büyük zaferler kazanıldı. Çin'deki **Büyük Proleter Kültür Devrimi** ve Arnavutluk'daki **yeni insanı** ortaya çıkaran sosyalist mücadele, dünya işçi sınıfına yeni zaferler kazandırdı.

Ülkemizde de özellikle işçi sınıfı, köylülük, gençlik, öğretmen ve memurlar arasında gelişen mücadele, yeni boyutlara kavuştu. Parlamenterizmi savunan TİP'in pasifist burjuva çizgisi (o gün, Sovyet sosyal-emperyalizmi

daha ortaya çıkmadığından ve bugünkü gibi süper bir devlet olarak dünya üzerinde hegemonya kurmak için diğer süper devlet ABD emperyalizmiyle rekabete girmediğinden, özellikle daha saldırgan olarak ortaya çıkmadığından; TİP revizyonistleri de, bugün yaptıkları gibi dünya sosyalizminin kalesi Çin'e ve özellikle devrimin 5 büyük ustasından biri olan Mao Zedung'a küfretmediklerinden, milli demokratik halk devriminin düşmanı değil, burjuva devrimcileri olarak milli demokratik halk devriminin dostlarıydılar), Mihri BELLİ, Doğan AVCIOĞLU, Hikmet KIVILCIMLI darbeciliği ve darbeci PDA revizyonizmi ideolojik ve siyasal olarak mahkûm edilirken, demokratik halk iktidarı için verilen mücadelede her türlü engel, bu mücadele süresince aşılmıştır.

Süreç içinde açılan mücadelelerin, geniş emekçi halk kitleleriyle, özellikle işçi sınıfıyla işçi-köylü ittifakı temelinde bağ kuramamışsa da, kitlelerden tamamen ayrı olduğu da iddia edilemez.

Siyasal mücadelede en duyarlı bir tabaka olan öğrenci gençliğin, İstanbul Teknik Üniversitesi'nde, Trabzon Teknik Üniversitesi'nde, Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nde Ankara Üniversitesi'nde, İstanbul Üniversitesi'nde, öğretmen okullarında vs. verdiği mücadele her ne kadar işçi sınıfıyla birleşmeyi bilimsel bir şekilde kavrayamamış ve bunu amaçlamamışsa da, kendiliğinden de olsa bu birlik sağlanmıştır. 15-16 Haziran (özellikle son gün) Demir-Döküm, Singer, Ege, İzsal, Horoz Çivi, Sungurlar ve Gamak'taki vs. vs. öğrenci-işçi eylem birliği her ne kadar büyük oranda reformist ve darbeci eğilimler taşıyorsa da, bunun en açık kanıtıdır. Bu gerçeği, sadece her şeyi kendisiyle başlatmak isteyen subjektivist küçük-burjuva devrimcileri görmezlikten gelebilirler. Tabii, bu arada modern

revizyonistlerin eski pasifist çizgisine (Harun KARADENİZ'e yapıldığı gibi) yeni kılıflar getirebilir ve özellikle hâlâ siyasal bilinci geri işçi sınıfımızı ve çeşitli milliyetlerden halkımızı aldatmaya çalışmalarıyla; oportünistlerin her şeyi subjektif tahlillerle altüst etmeye yeltenmelerini ve proleter devrimcileri «anarşist», «troçkist» vs. diye karalamalarını görmezlikten gelemeyiz.

Devam ediyoruz.

1960-1970 döneminde öğrenci gençlik Elmalı (Bafa Gölü) toprak işgali direnişiyle başlayan mücadeleden sonra özellikle tütün, fındık, ayçiçeği, sarmısak, pamuk vs. gibi üreticileriyle çok yakın ilişkiler kurdu. Kurulan bu ilişkiler, **esas** olarak reformist ve darbeci çizgilerin damgalarını taşıyordusa da, o günkü geniş üretici yığınların mücadeleleri proleter devrimcilerin ve devrimcilerin önüne sınıf temeline dayalı görevler koyuyordu. Gelişen bu kendiliğindenci mücadelenin, egemen sınıflara karşı değişik sınıfların ve çeşitli akımların devrimci hatası ve sevabıyla beraber özellikle genel olarak «sol» politika izlenmesine rağmen devrimci bir mücadele yarattığını biliyoruz.

Ezilen Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı için ve genel olarak milli zulme, özel olarak komando zulmine karşı verdiği genel demokratik mücadele, öğretmenlerin, memurların, topraksız, az topraklı, orta halli ve zengin üretici köylülerin, gençliğin ve işçi sınıfının ekonomik, demokratik ve özellikle 6. Filo ile ABD üslerine karşı verilen demokratik ve anti-emperyalist mücadelesi, sınıf temelinden yoksun değildi. Böyle düşünülme bile, subjektif tahlillerle gerçeği örtbas etmeye kalkarak yeni ilkesiz birlik cephesi yaratmaya kalkmak, kısa bir dönem için de

olsa, sadece DİSK'i ele geçiren modern-revizyonistlere yarar.

Proleter Devrimci Hareket Ve Kişiler Ülkemizdeki Sınıf Mücadelesi İçinde Ülkemizin Tarihsel Gelişmesi Ve Somut Şartlarını Kavrayıp Reformizmi, Darbeciliği, Oportünizmi, Revizyonizmi, v.s'yi Aştılar

Özetlersek 1960-1970 döneminde zengin köylülükle (orta burjuvazi) sınıf temeli üzerinde kurulan bağlar, **esas** olarak reformizm ve darbeciliğin damgasını taşımasına rağmen proleter devrimci hareketin doğmasında büyük oranda etkin olmuştur. Reformizmin zararları, işçi-köylü temel ittifakının zorunluluğu, zengin köylü (orta burjuvazi) içinde verilen mücadelede anlaşılmıştır. Tıpkı ezilen Kürt ulusunun özellikle jandarma-komando zulmüne karşı verdiği mücadelenin bize, çok uluslu bir ülkede «ezen ulusun özgür olamayacağı» gerçeğini kavratması gibi.

Gene tıpkı, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı için mücadelesiyle de bağlantılı olarak proleter devrimcilerin bu konudaki esas görevinin, Marksizm-Leninizmin temel ilkeleri ve ülkemizin somut gerçekleri doğrultusunda **Marksist bir bakış açısıyla** İbrahim KAYPAKKAYA tarafından **sistemleştirilmesi** gibi.

Tıpkı, uzun yıllar genel olarak burjuva milliyetçiliğinin, özel olarak da Kemalizm'in, Türkiye işçi sınıfı hareketi içinde kök salıp, proleter devrimci hareketin ideolojik, siyasal ve örgütsel bağımsızlığına engel olması sonucu, gene **ilk olarak** İbrahim KAYPAKKAYA'nın Kemalizm'i tarihsel gelişmemiz içinde gerçek yerine oturtarak, Kemalist diktatörlüğün, komprador burjuvaziyle toprak ağaları

ve zayıf orta burjuvazinin üst kesiminin faşist diktatörlüğü olduğunu **sistemli bir** şekilde ortaya koyması gibi.

İki Süper Devlet Ve Onların Uşaklarının Bütün Dünyada Olduğu Gibi Ülkemizdeki Sömürü Ve Baskısı, Çelişmeleri Gittikçe Keskinleştiriyor

İki süper devlet, ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi dünyayı hegemonyaları altına almak için her yerde sömürü ve baskılarını arttırıp, yeni bir savaşın hazırlıklarını ilerletmektedir. Özellikle Sovyet sosyal-emperyalizmi genç bir saldırgan olarak Angola ve Zaire'de görüldüğü gibi yeni savaş alanları yaratmakta, bütün ülkelerin içişlerine karışmakta, sosyalizm maskesi altında milli kurtuluş savaşı veren ülkelerin çeşitli kurtuluş örgütleri arasına nifak tohumları serperek, hegemonyası için zemin hazırlamaktadır. Hatta işi paralı askerler kullanmaya kadar götürmektedir.

İki süper devletin baskısı AET ülkeleri üzerinde de olmaktadır. Yukarıda belirttiğimiz gibi, AET ülkeleri bunun yanı sıra enerji buhranı, genel ekonomik ve siyasal krizinin derinleşmesi, proletaryanın gelişen ekonomik ve siyasal mücadelesi sonucu her gün biraz daha gerilemektedir.

Türkiye de, emperyalizmin, özellikle iki süper devletin **sömürüsü** ve baskısı sonucu zor günler yaşamaktadır. Bunun için de emperyalistler ve uşakları komprador burjuvazi ile feodal toprak ağaları, sarsılan faşist MC kliği yerine yeni kombinezonlara girişmektedirler. Onlar Borsa-lar Birliği, Ziraat, Ticaret, Sanayi Odaları, Türk Sanayici ve İş Adamları Derneği (TÜSİAD), Türkiye İşverenler Sen-

dikası ve MESS'in yanısıra, Türk Hür Teşebbüs Konseyi'ni kurdular.

Türk Hür Teşebbüs Konseyi'ne, Ziraat Odasının yanısıra, özellikle yönetimini, yıllardır, faşist iktidarların en bağınaz, en gerici ve durmadan faşizmi körükleyen adamlarının ele geçirdiği Esnaf ve Zanaatkârlar Konfederasyonu'nun alınması, egemen sınıfların yeni bir cephe teşebbüsüdür. Emperyalizm ve onun uşakları komprador burjuvazi ve toprak ağaları bir yandan orta burjuvazi dahil kendileri dışındaki sınıf ve tabakaları ezmektedir. Onlar bir yandan da her geçen gün biraz daha yoksullaşmış, mülksüzleşen küçük burjuvaziye, esnaf ve zanaatkârları ezmekte, bir yandan da küçük burjuvazinin, esnaf ve zanaatkârların tutucu kesimini yanlarına almaya çalışmaktadır. Bu, onları içine düştükleri iflastan kurtaramayacaktır. Nitekim komprador burjuvazi ve toprak ağalarının başka bir kliğinin temsilcisi CHP'nin lideri Bülent Ecevit, bu çelişkiyi kaçırmadı. Kayseri mitingi sonunda, Kayseri'deki esnaf ve zanaatkârlara reformist bir politikayla yaşayarak onları bütün gücüyle kendi safına çekmeye çalıştı. Fakat dünya ve ülkemizin içinde bulunduğu şartları gözönüne alırsak, bu yaklaşım, «iki ucu boklu deyneğe» benzer.

Şöyle ki;

Emperyalizme bağlı büyük burjuvazi ve toprak ağalarının hiç bir kliğinin günümüz şartlarında bu çelişkiyi ortadan kaldırmaları, bu gerçeği örtbas edebilme şansları ve güçleri olamaz. Nitekim, bunun çok daha ilginç Sanayi Odaları, ihracatçıları ve Ziraat Odaları arasında geçti. Büyük toprak sahiplerinin örgütü Ziraat Odaları ile Sanayi Odalarının ilişkisinin bile, günümüz şartlarında pamuk ipliğine bağlı olduğunu hayat açımızca ortaya koydu.

Zor Durumda Olan AET, Ülkemizle Olan İlişkilerini Pamuk İpliğiyle Bile Koruyamıyor

AET'nin baskısı sonucu pamuk ipliği ihracatına uygulanan vergi iadesini sanayiciler (kompradorlar) azaltmayı kabul ettiler. Fakat bunun yükünü pamuk üreticisinin sırtına bindirmek istediler. Buna Ziraat Odaları hemen tepki gösterdi. Böylece Türkiye'deki egemen sınıflar arasındaki ilişki ile Türkiye ve AET arasındaki ilişkinin gerçekten pamuk ipliğine bağlı olduğu da hemen açığa çıktı.

Bu durumda yapılacak iş, ülkemizin gerçeklerini somut bir şekilde tesbit ederek; sırf ajitasyona dayanan küçük-burjuva mücadele anlayışından vazgeçerek, siyasi gerçeklerin propagandasına dayanan, ülkemizin bu aşamada tarihsel olarak gerçekten milli demokratik halk devrimi göreviyle karşı karşıya olduğuna inanarak; kesintisiz sağlam bir örgütlenmeye doğru cesur ve sabırlı adımlarla yönelmeliyiz.

Emperyalizmin Uşakları Komprador Bürokrat-Burjuvazi Ve Toprak Ağaları, Seçimler Döneminde Orta (Milli) Burjuvaziye Ve Üst Kesimine Karşı Birleştiler

Faşist MC kliği kurulmadan önce, MSP, CHP ile koalisyondaydı. MSP'nin tüm çabalarına rağmen, özellikle Orhan BİRGİT gibi, İnönü yetiştirmesi Nihat ERİM ve Metin TOKER gibi eski CHP'lilerin koltuğu altında büyümüşler, sözümona MSP'ye burunlarının ucuyla güldüler. Bilindiği gibi, CHP-MSP koalisyonu döneminde Orhan BİRGİT Turizm Bakanı idi.

Emperyalistler, ülkemizi bir sömürge haline getirme.

isteklerinin bir parçası olarak, büyük imtiyazlarla sahillerimizi istila etmek istediler. Ekonomimizi bu yüzden büyük zararlara ve çıkmazlara soktular.

Hatırlanacağı gibi CHP-MSP koalisyonu döneminde sahillerimizin emperyalistler tarafından yağmalanması (özellikle Antalya civarında), paramızın toprağa gömülmesi, bir avuç emperyalist ve onların uşaklarının (parazit yaşayanlar) istedikleri gibi eğlenmesi için; CHP, MSP'li koalisyon ortaklarına yüklendi. CHP'nin arkasındaki büyük burjuvazinin gazeteleri, tıpkı bugünkü gibi bu durumu desteklerken; CHP'nin Turizm ve Tanıtma Bakanı Orhan BİRGİT ve CHP, acaba hangi sınıfın menfaatlerini savunuyorlardı? Bunun cevabını, CHP'ye orta burjuvazinin partisidir diyenler yeniden arayadursunlar. Biz, MSP'nin turistik tesisler yerine kâğıt fabrikasını önerdiğini hatırlatalım. Kâğıt fabrikasını, MSP'nin kiminle ve hangi derecedeki işbirliğiyle yapacağını tartışmak ayrı bir konu olduğundan geçiyoruz.

Bugün de başta iki süper devlet, ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizminin erken seçim istekleri yanında büyük burjuvazinin sözcüsü gene büyük tirajlı gazeteler, hep bir ağızdan seçim kararı alınması ve bu arada MSP'nin iktidar ortaklığından uzaklaştırılması gerektiği hususunda birleşiyorlar.

ABD Başkanı Carter'in danışmanı Clifford'un ülkemizi «ziyaretini» kastederek, MSP Genel Başkanı Necmettin Erbakan, 30 Mart 1977 tarihli **Milliyet gazetesinde**, dış ülkelerin danışmanları geldi. AP ve CHP'nin yöneticileriyle konuştular. Onların emirleriyle erken seçim'e koşanları engelleyeceğiz» dedi. Buna karşılık, erken seçim kararı alındıktan sonra **Hürriyet gazetesi**, 7 Nisan 1977 günü büyük manşetlerle «Asiltürk ve Müftüoğlu Nihayet Gidiyor»

diye sevincini gizleyemedi. Bununla da yetinemeyerek aynı gazete, «erken seçimin gözle görülür faydası; **ülkedeki anarşi ve huzursuzluğun baş sorumlusu** (!) olarak gösterilen (acaba kimler bunu böyle gösteriyor?) iki MSP'linin yerine **tarafsız** (!) bakan atanacak» (abç) diyor.

Acaba, «... anarşi ve huzursuzluğun baş sorumlusu», emperyalizm ve özellikle iki süper devlet, ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi ve onların uşakları komprador burjuvazi ve toprak ağalarıyla, özellikle AP ve MHP mi, yoksa MSP'nin iki bakanı mı? Bu soruya esas olarak halk düşmanları faşistler ve sosyal-faşistler değil de, idealizmden kaynaklanan subjektif tahlillerle gerçeğin örtbas edilmesine yardımcı olan tüm anti-Marksist akımların sorumlu ve taraftarlarının cevap aramaları gerekir.

Hürriyet gazetesi aynı sayısında:

«... Türkiye'nin bugünkü ortama gelmesinde etken olduğu (!) belirlenen (kimler belirliyor acaba?) bu iki bakanın gidişi sevinç yarattı (kimlerde). Oğuzkan Asiltürk, İçişleri Bakanı olduğundan bu yana (acaba CHP-MSP koalisyonu da kastediliyor mu?) Türkiye bir savaş alanına döndü.

«Büyük kentlerde başlayan gençlerin birbirini öldürmesi şeklinde gelişen olaylar, küçük illere ve hatta köylere yayıldı. **Türk Emniyeti, tarihinin hiçbir devresinde görülmedik derecede acz içinde kaldı.**» (abç) derken; CIA, kontr-gerilla, kontr-gerilla uzantısı katil siyasi polis, «vurucu timler», «ölüm mangaları», Türkeş'in ülkücü komandoları, Demirel ve Türkeş'in açık destek ve teşvik beyanatlar gizlendikten (!) sonra, yerine **bir tek kişi**, Oğuzhan Asiltürk geçiriliyor. Bununla yetinmeyen **Hürriyet gazetesi** işçilerin, köylülerin, gençlerin, memurların, öğretmenlerin, zanaatkarların, Kürt ulusunun, Alevi vatandaşların vs. eko-

nomik, demokratik ve anti-emperyalist mücadelesini kanla bastıran faşistlerin yaptıklarını az bulmuş olacak ki, «daha dirayetli» (siz azılı faşist anlayın) bir kurum istiyor. Eli tomsonlu, çelik yelekli «isteseydim keklik gibi avlardım» diyen halk düşmanı Başkomiser Uğur GÜR, katil ve şu anda mahkemelerde bu yüzden yargılanan Komiser Mete ALTAN, Polis Muhsin BODUR gibi Emniyet (!) yetkililerinin «aciz içinde» olmasına hayıflanıyor.

Fabrikada işçi arasında; gecekonduarda, işçi ve diğer emekçi halk yığınları arasında; Mardin'de, Erzincan'da, Kürt ve Alevi köyleri arasında; Uşak ve Malatya'da geniş emekçi halk yığınlarıyla ve öğrenci yurtlarında proleter-devrimci, devrimci, demokrat ve yurtsever gençlik arasında, ellerinde makinalı tüfek, tabancalar ve çelik yelekleriyle dehşet saçan bu «emniyet (!)» yetkilileri mi «aciz içinde?» Yoksa **Hürriyet gazetesi** veya ona bunları yazdıranlar, 12 Mart faşizmini de gölgede bırakan, Kemalist-faşist diktatörlük ve Milli Şef faşist diktatörlüğü dönemindeki kanlı kitle katliamlarının mı özlemi içindeler? Tıpkı Nusaybin demiryolu işçilerine, Dersim halkına, Şeyh Sait Hareketleriyle Kürt milletine, yıllarca tüm emekçi halka vs. yapıldığı gibi.

Yeni bir seçim uğruna DP ve MSP ile beraber yolsuzluklara el koymak istemeyen CHP, acaba neyin hesabı içinde? «Geçmişe sünger çekip» tıpkı 1974'lerde olduğu gibi, İskenderun ve Ülker işçilerine, Ecevit Mahallesi gecekondu halkına, Viranşehir yoksul köylülerine yapıldığı gibi, kontr-gerilla devamı faşistlerin bugün daha sıkı bir şekilde yerleştikleri kurumlarda parlamenter görünüm altında, reformist vaatler ve bu yönde bazı tedbirlerle ve sağ sosyal-demokrat politikayla, faşizmi; değişik biçimde ve değişik dozajdaki parlamenter faşizm veya faşizan bir

şekilde mi uygulayacak? Yoksa, şimdilik desteğini aldığı iki süper devlet, ABD emperyalizminin ve Sovyet sosyal-emperyalizminin, büyük burjuvazinin, toprak ağalarının, faşizmin, sosyal-faşizmin hayali ile yaşayan ve bunun için darbe ve «ayaklanma» planlarıyla uğraşan modern-revizyonistlerin **tahammül edemeyecekleri**, başta işçi sınıfı olmak üzere çeşitli milliyetlerden halkımızın mücadelesini daha kanlı bir şekilde mi bastıracaktır?

Bülent Ecevit CHP'sinin ne düşündüğünü, programı, **esas olarak da sınıf** yapısı gereği sosyal **pratiği** açmazsınız bir şekilde gösteriyor, daha da gösterecek! Önemli olan, proleter devrimcilerin gerçeklerin somut tahlilini yapıp buna göre bir taktik izlemesidir. Şüphesiz bu taktiğin halkımızın çıkarına olabilmesi için, evvela **objektif tahliller (!)** ve ilkesiz birlik cepheleleri uğruna **ortayolların terk edilmesi gerekir**. Bunun yerine sosyalizm biliminin ülkemizin tarihsel gelişimine ve somut şartlarına uygulanması gerekir. Ve bu uğurda kıyasıya bir ideolojik ve siyasal mücadelenin verilmesi gerekir. İdealizmden kaynaklanan tekkecililiğin kuracağı ilkesiz birlik cephesi, proletaryanın öz örgütü olamaz. Ve hayatın acı gerçekleri karşısında, bugün ne kadar güçlü gözükürse gözüksün yıkılır.

Devam ediyoruz:

Hürriyet gazetesi, attığı kocaman manşetlerle yetinmemiş ki, bir de «bu bile kârdır» diye bir başyazı yayınlamış. Aynı sayıda okuyoruz.

«... Doğrusunu söylemek gerekirse en sert demeçlerini bile bir medeni (!) seviye içinde ifade etmeyi bilen bir devlet adamı kişiliğine sahip olduğunu her fırsatta ortaya koyan Nahit MENTEŞE'nin gidişi için sevinmenin anlamı yoktur, (hangi sınıflar ve klikler için?).»

«Neyse... Menteşe bugün giderse de yarın gelir (aca-

ba kime gözyaşındılığı versek şimdiden?). Ama ya ötekiler (MSP ve Asiltürk ile Müftüoğlu'nu kastediyor)? Evet, ya ötekiler de yarın gelirse (hangi sınıf veya klik adına endişe ediyor acaba)?»

«Allah korusun (hangi sınıfı?)...»

Hürriyet gazetesi, süper devlet ABD emperyalizminin yönlendirdiği büyük burjuvazinin, toprak ağalarının ve faşizmin siyasal örgütü AP'nin en demagogu **Nahit Mentеше** için övgüler diziyo. Daha önemlisi, Nahit Mentеше'nin tekrar **bakanlığa geleceğini** neye dayanarak söylediğini bilmiyoruz, ama garanti ediyor.

Bunun yanı sıra sınıf yapısı ve o günkü konumu gereği, bir taraftan faşist MC kliğine kanlı parlamenter faşist diktatörlüğü sırasında İçişleri ve Adalet Bakanlığı yaparak faşistlerin döktükleri kanlarda, yaptıkları işkencelerde büyük sorumluluklar alan; bir taraftan da faşist MC kliğinin parlamenter faşizmini daha da koyulaştırmak gayesiyle sıkıyönetim ilân edip bir askeri-faşist diktatörlük kurmalarına engel olan MSP'li bakanların geri dönüşü için «Allah korusun»... diyen **Hürriyet gazetesi** ve onun ideoloğlu 12 Mart faşizminin kalemşörü Metin TOKER, bilindiği gibi devamlı olarak AP-CHP koalisyonu istemişlerdir. Tabii, AP-MHP-CGP ve hatta DP koalisyonu sağlanamadığında, onların bu olmazsa, bir CHP yönetimi istediklerini söylemek bir iftira değil, bir gerçeğin ifadesidir.

Özetlersek:

İki süper devlet, ABD emperyalizmiyle Sovyet sosyal-emperyalizminin ülkemizdeki uşakları, esas olarak kendileri için en uygun siyasal hareketler vastasıyla iktidara gelmek isterlerken, öte yandan kendilerine ve efendileri iki süper devlete karşı gelebilecek emperyalizmle ilişkisi

olan orta (milli) burjuvaziyle üst kesimini saf dışı etmek istiyorlar. Bunun için de TBP'ye ve özellikle MSP'ye yükleniyorlar. Zaten erimiş ve faşizmin en azgın biçimini şimdiye kadar savunmuş DP, egemen sınıflar için şimdilik bir sorun değildir. Celal Bayar, ta faşist MC kliğinin iktidarı ele geçirdiği günlerde DP'yi parçalayıp küçültebileceği kadar küçültmüştü.

Şüphesiz Celal Bayar «uluslararası komünizm» e karşı en geniş cepheyi kurmaya çalışırken, DP'de çeşitli çelişkiler sonucu bir dönem yer alan büyük burjuvazinin, toprak ağalarının ve orta (milli) burjuvazinin faşizmden yana büyük bir kesiminin desteğiyle hareket etmiştir.

TBP'nin tutarsız bir demokrat oluşu, yıllarca çeşitli milliyetlerden halkımıza ve Kürt ulusuna kan kusturan Kemalizm'in zulmünü ve onun askeri-faşist terörcü yüzünü gizleyerek emekçi halkımızın yılların deneylerinden çıkardığı dersleri hiçe sayması vs. onu da zararsız hale getirmiştir.

MSP, dünya ve ülkemizin içinde bulunduğu şartlarda orta burjuvazinin ve onun üst kesiminin çıkarlarını geniş alanda savunduğundan, iki süper devletin ve onun uşakları komprador bürokrat-burjuvazi ve feodal toprak ağalarının boy hedefi olmuştur. Demokrasi düşmanı parlamenter faşizmi, Erbakan'ın son girişimlerinde görüldüğü gibi AET emperyalistleriyle işbirliğini ileri götürmek isteyen; fakat bunun yanısıra askeri-faşizme gitmek için sıkıyönetim getirmek isteyen AP-MHP-CGP kliğine karşı duran MSP, boy hedefi olmuştur.

Hilafet ve Saltanat taraftarı; demokrasi düşmanı; fakat aynı zamanda başta İngiltere olmak üzere «İtilaf Devletleri» emperyalistlerinin kendi işgalleri yanısıra Yunanistan ve Ermenilerin de ülkemizi köleleştirmek için yaptık-

ları zulme; ve Erzurum, özellikle de Sivas Kongresi'nde Amerikan mandacılarına karşı çıkan Hoca Raif Efendilerin geleneğinin günümüz şartlarında sınıf karakterinden dolayı uzlaşıcı bir temsilcisi olan MSP, bu yüzden de boy hedefi olmuştur. Bilindiği gibi 1. Dünya Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda İslâm ülkeleri «İtilaf Devletleri» emperyalistlerinin Türkiye'yi işgallerine karşı çıkararak ve gide rek Lenin'in yönettiği Bolşevik Partisi ve Komintern'le sıkı ilişkilere girmiştir. O günkü İslâm ülkelerinin mücadelelerinin, içinde taşıdıkları çelişkilere rağmen emperyalizme geçici ve kısmi darbeler vurduğu gibi, bugünkü İslâm ülkeleri Zirve Konferansı Hareketi ve kararlarının yanı sıra, şanlı Filistin direnişi ve diğer İslâm ülkelerinin çeşitli mücadeleleri emperyalist sistemin, özellikle iki süper devletin, ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizminin hegemonyasını sarsıyor.

İslâm ülkeleriyle bağlarını geliştirmek isteyen MSP, gerici ve faşizan yönlerine rağmen; bu yüzden de orta burjuvazi içerisinde boy hedefi oluyor.

Proleter devrimcilerin ülkemizin demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinin her alanında ve her türlü mücadelelerinde önderlik edebilmeleri için, dünya ve ülkemiz gerçeklerini derinlemesine ve somut bir şekilde tesbit etmeleri esas görevleridir. Tüm demokrat ve yurtseverleri, esas düşmanlara karşı seferber etmeleri gerekir. Somut tahliller yapmazsak, doğru hedefler tayin edemeyiz, doğru politikalar çizemeyiz. Devrimci-proletaryanın ideolojik, siyasi ve örgütsel bağımsızlığını koruyamayız; milli demokratik halk devrimi aşamasında, tarafsızlaştırabileceğimiz güçleri tarafsızlaştıramaz; birleştirebileceğimiz bütün güçleri birleştirip halkın güçlerini toparlayamaz, hedefi küçültemeyiz.

Bugün Ülkemizde Seçimlerde Bağımsızlık Ve Demokrasi Mücadelemizi İleri Götürmenin Şartları Vardır

Seçimlerin yapılacağı bu günlerde seçim mücadelesi canlı bir hareket halinde devam ediyor. Geniş halk kitleleri seçimlere ilgi gösteriyorlar. Bu ilgi karşısında proleter-devrimcilerin görevi nedir? Ne olmalıdır? Şartlarımız nedir? Ne yapılmalıdır?

Proleter-devrimciler iktidara giden yolun, halkın bağımsız güçlerinin örgütlenmesinden ve onların bağımsız mücadelesinden geçtiğini bilirler. Devrimci-proletarya, ideolojik, siyasal ve örgütlenme mücadelesini bağımsız bir şekilde geliştiremezse iktidara gidemez. Burjuva demokrasisinin işlediği kapitalist-emperyalist ülkelerde bile devrimci proletaryanın iktidara gelebilmesi; o ülkelerde, devletin alabildiğine büyümüş bürokrat mekanizmasını parçalaması, yerine kendi bağımsız güçlerine dayanan iktidarını koyması gerekir.

Yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkemizde bilindiği gibi bugün, burjuva demokrasisi değil de, faşist diktatörlük vardır. Faşist diktatörlük, başta işçi sınıfı olmak üzere geniş emekçi halk yığınlarını azgın bir terörle ezdiği gibi diğer ulusal azınlıkların yanı sıra, özellikle Kürt ulusu üzerinde de milli zulmü sürdürüyor. Emperyalizmin uşaklarının gerici faşist diktatörlüğünün devlet mekanizması ancak, çeşitli milliyetlerden halkımızın bağımsız güçlerinin devrimci şiddetiyle parçalanabilir.

Yarı-sömürge ve geri bir tarım ülkesinde yaşıyoruz. Emperyalizm, komprador bürokrat-burjuvazi ve feodal toprak ağalarının iktidarını uzun süreli bir direniş savaşıyla yıkabiliriz. Ancak küçükten büyüğe; basitten karmaşığa doğru gelişecek ve işçi-köylü temel ittifakı üzerinde veri-

lecek uzun süreli halk savaşıyla ve bunun her alanda, ayaklanmaların da dahil olduğu her türlü mücadele ile desteklenmesi ile milli ve sosyal kurtuluşa ulaşabiliriz.

Devrimci-proletarya, nihai hedefi için tesbit ettiği azami programını unutmadan; milli demokratik halk devriminin başarıyla sosyalizme varabilmesi için, bugünkü tarihsel şartlarda tesbit ettiği asgari programından bir kısıntı yapmadan; her türlü mücadeleyi iktidar mücadelesine tabi kılarak, demokrasi ve bağımsızlık mücadelesini her fırsattan faydalanarak daha da ilerletmelidir.

Devrimci proletarya, bir yandan gerekli her türlü mücadele yöntemini uygular ve ondan yararlanırken, diğer yandan da esas olarak her türlü mücadeleyi iktidar mücadelesine tabi kılar. Hiç bir mücadeleyi biricik mücadele haline getirmez. Esas ile tali olanı birbirinden ayırır.

Bazı hallerde ilkelere uygun yapılacak uzlaşmalar, verilecek tavizler; devrimci proletaryayı esas olarak uzlaşmaz taktiklerinden vazgeçirmemelidir. Devrimci-proletarya, ilkesizliğe düşmeden sınıf politikasını her durumda uygulamalıdır.

Bugün Seçimleri Boykot Etmenin Şartları Yoktur

Proletarya hareketinin, çeşitli milliyetlerden halkımızın mücadelesini **kucaklayacak, kitlelere önderlik edebilecek** seviyede olmaması ve faşizmin baskısına rağmen kendiliğinden de olsa halkımızın mücadelesi gelişiyor. Hatta bu mücadele, Erzincan'da, Diyarbakır'da, Tokat'da, Zile'de, Uşak'da, Malatya'da, Profilo'da, Silvan'ın Korit Köyü'nde, 1976 Eylül Grevi'nde, yurtlarda, vs. düzenin sınırlarını aşan boyutlara ulaştı. Gelişen bu mücadelelerin, ül-

kemizin yapısı gereği devrimin dengesiz gelişeceğinin pratiklerini ortaya koyduğunu geçerken belirtelim.

Çeşitli milliyetlerden halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini parlamenter faşizmle bastıramayan emperyalizm, özellikle iki süper devlet ve onların uşakları komprador bürokrat-burjuvazi ve feodal toprak ağaları; halkımızın mücadelesini reform yoluyla düzenin duvarları arasına hapsedmek istiyor. Hem emperyalizm, hem komprador bürokrat-burjuvazi, hem de orta burjuvazi reformizmden yana olduklarından ve reformizmi kitlelerin önüne sürdüklerinden şimdilik bunda büyük oranda başarılı da oluyorlar.

Ayrıca, dünya halklarının ve ülkemizin baş düşmanlarından biri olan Sovyet sosyal-emperyalizmi ve onun uşakları da; «kapitalist olmayan yoldan kalkınma», «barış içinde sosyalizme geçiş», «toplumsal ilerleme», «ileri demokratik düzen», vs. gibi modern-revizyonist teorilerle reformizmin esas kaynağı olmuşlardır.

Büyük burjuvazi ve feodal toprak ağalarının başka bir kliğinin partisi olan CHP ve özellikle onun önderi Bülent Ecevit; iki süper devlet için olsun, egemen sınıflar için olsun bir **umut** haline gelmiştir. Fakat bu durum ters yüz edilerek halkımız aldatılmak isteniyor. Çeşitli milliyetlerden halkımızın bağımsızlık mücadelesini ancak ve ancak proletaryanın öncü müfrezesi Marksist-Leninist Parti onun sırtındaki yükleri atıp başarıya ulaştırabilir. Büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının partisi CHP'nin Başkanı Ecevit halkımızın umudu olamaz.

Genel olarak kitlelerin siyasi bilincinin gerililiğinden; özel olarak Türk-İş'deki reformistler, DİSK'deki modern-revizyonistler ile reformistler, şimdilik işçi sınıfımızı ekonomizm ve reformizmin sınırları içine hapsedtiklerinden,

Bülent Ecevit önderliğindeki CHP başta olmak üzere AP, MSP, DP, TBP, TİP ve bir ölçüde CGP ile MHP'nin girecekleri parlamento «tarihsel olarak zamanını doldurmasına» rağmen, «siyasi olarak hâlâ altedilememiştir.»

Bunun yanı sıra emperyalizm, komprador bürokrat-burjuvazi, orta burjuvazi, sosyal-emperyalizm ve modern-revizyonizm; geniş emekçi halk yığınlarını reformist hayallerle besliyor ve peşlerine takıyorlar. Tüm bu şartlar «**pratikte**» parlamentarizmi ayakta tutuyor.

Bugün kendiliğinden gelişen halk mücadelesi, devrim dalgası, parlamenter hayalleri yıkacak ve iktidarı ele geçirecek düzeyde değildir.

İktidar parça parça da alınsa (ki, demokratik halk iktidarı mücadelemiz, ülkemizin yapısı gereği bu yolu izlemek zorundadır); devrimci-proletarya, her alandaki her türlü mücadeleyi reddedemeyeceğinden, asgari programının temel ilkeleriyle halkın acil taleplerini savunabileceği seçim mücadelesinden **yararlanabilir**, yararlanmalıdır da.

Devrimci-proletarya, «... illegal mücadele biçimlerini legal biçimlerle, aşırı gerici parlamentoya ve gerici yasalara bağımlı bir sürü öteki kurumlara (sigorta sandıkları, vb.) katılmayla birleştirme **zorunluluğunu** en çetin savaşlar pahasına yerine getirmedikleri taktirde proletaryanın devrimci partisinin sağlam çekirdeğini (geliştirmekten ve daha da güçlendirmekten söz etmiyorum) mevcut haliyle **bile muhafaza edemeyeceklerini** açıkça görürüz» (Lenin «**Sol**» Komünizm; **Bir Çocukluk Hastalığı**, S. 28, Sol Yayınları)

Devrimci-proletaryanın, «... devrimci dalganın hızlı bir yükselişinin ve bu dalganın ayaklanmaya varmasının **beklenemeyeceği bir sırada...**» (Lenin) (abc), her alanda her türlü mücadeleyi vermesi gerektiği yarı-sömürge ve

yarı feodal ÷lkemizde halkın bağımsız güçlerinin basitten karmaşığa, küçükten büyüğe doğru geliştirecekleri halk savaşının **hangi aşamasında olursa olsun** seçimlerde siyasal gerçekleri açıklamak (ki, bu siyasal gerçekleri açıklamak, somut duruma göre boykot temelinde olabileceği gibi, katılma temelinde de olabilir) görevini yerine getirmelidir, getirebilir de.

Devrimci-proletarya seçimlerde asgari programının temel ilkelerinin propagandasını yapabilecek durumdadır. Bugün hiç bir ilke ve kısmi talepler uğruna hiç bir uzlaşma şartı, vs. bu görevi yerine getirmenin şartlarını ortadan kaldıramaz. Böyle bir şeyin olduğunu, iki süper devletin uşakları faşist demagoglar, modern-revizyonistler, reformistler, oportünistler ve siyasal körlük içindeki küçük-burjuvalar iddia edebilir ancak.

Devrimci-proletarya bu seçimlerde, asgari programının temel ilkelerinin önüne geçirmemek şartıyla, halkın acil taleplerini savunabilir, savunmalıdır da. Böylece, **sınıf partisi** olabilmesi için kitlelerle **kaynaşması gerektiğini**, sosyal pratikte daha canlı bir şekilde kavrar.

Devrimci-proletarya, bu seçimlerde siyasal gerçekleri açıklamak imkanlarına sahiptir. Bu imkanı kullanması onun görevidir.

Devrimci-proletarya bu seçimlerde, faşistlere ve sosyal-faşistlere, modern revizyonistlerin Marksizm-Leninizmi tahrif etmelerine, reformistlerin sahtekârlıklarına vs., asgari programının temel ilkelerini ve acil taleplerini savunarak, siyasal gerçekleri açıklayarak cevap verebilir, vermeli de.

Bugün Uzlaşmasız Bir Şekilde Savunacağımız Temel İlkeleri Kitlelere Kavrattmalıyız

Devrimci-proletarya, işçi-köylü ittifakı temelinde halkın bağımsız güçlerini seferber ederek verilecek uzun süreli bir halk savaşıyla demokratik halk iktidarına, milli ve sosyal kurtuluşa kavuşabileceğini, durmadan, yılmadan tavizsiz bir şekilde savunur.

Devrimci-proletarya, demokrasi ve bağımsızlık mücadelemizin, işçi-köylü ittifakı temelinde halkın birleşik cephesinin kurularak başarıya ulaşabileceğini savunur.

Ve bağımsızlık mücadelesiyle demokrasi mücadelesinin içiçe olduğunu bildiğinden, günümüzde özellikle iki süper devletin kışkırttığı savaş şartlarında savaşa karşı hazırlığın, demokratik mücadelenin geliştirilmesine tabi olduğunu unutmaz. Devrimci-proletarya, dünya ve ülkemizin içinde bulunduğu bu şartlarda ve özellikle bu sınıf ilişkilerinde, ülkemizde milli demokratik halk devriminin başarıya ulaşması için demokratik mücadelede, her alanda ve her türlü mücadelede çeşitli milliyetlerden halkımızı bağımsız bir şekilde örgütlendirip basitten karmaşığa, küçükten büyüğe doğru gelişen bir halk savaşı mücadelesine seferber etme gereğini hiç bir şekilde gözardı etmez.

Devrimci-proletarya seçim gibi özel bir mücadeleyi sınıf mücadelesinin önüne geçirmez. Devrimci-proletarya büyük burjuva ve orta burjuvazinin reformist politikası gereği onlarla beraber sadece ajitasyonla yetinmez. Esas olarak aşgari programının temel ilkelerini ve halkın acil taleplerini savunur.

Devrimci-proletarya, hangi şart altında olursa olsun, milli demokratik devrimin hedeflerini gözardı etmez. Milli demokratik halk devriminin hedefleri ile itici güçlerini

her dönemde olduğu gibi, seçim döneminde de titizlikle birbirinden ayırt eder. Devrimin hedefine karşı açımasızca mücadele eder.

Devrimci-proletarya, faşizme, sosyal-faşistlere (modern-revizyonistlere), reformistlere karşı aynı anda mücadele eder.

Devrimci proletarya, oportünist akımlara karşı en amansız şekilde mücadele eder. Oportünizm hangi kılığa girerse girsin, hangi şartlar (!) adına hareket ederse etsin, halk önünde teşhir edip mahkûm eder.

Devrimci proletarya, ülkemizde ve dünyada bugünkü durumu ve bu durumun önümüze koyduğu görevi halk önünde gündeme getirir. Hangi yolun, çeşitli milliyetlerden halkımızı demokratik halk iktidarına götüreceğini tartışır. Çözüm getirir. Getirdiği çözümler doğrultusunda mücadele eder. İlkesizliklere boyun eğmez.

Devrimci proletarya, azami programını unutturmadan asgari programını, özellikle seçimlerdeki asgari programının temel ilkelerini sonuna kadar savunur. Bu programa karşı gelenlerle de sonuna kadar mücadele eder.

Devrimci proletarya, bağımsız politik bir güç olarak halka seslenir. İşçi-köylü ittifakı temelinde birleşebilecek bütün güçlerle birleşerek halkın birleşik cephesini kurmayı temel görevlerinden biri sayar.

Devrimci proletarya, ilkelerden taviz vermeden her dönemde **eylem birliklerine, kısmi ve geçici anlaşmalara girer.** Fakat ancak işçi-köylü ittifakı temelinde kurulabilecek halkın birleşik cephesiyle, eylem birliğinin, kısmi ve geçici anlaşmaların birbirine karıştırılmasıyla sonuna kadar mücadele eder.

Devrimci proletarya, politikasının «uyumlu» ve «belirli» olmasını sağlar.

Devrimci proletarya, her zaman olduğu gibi, seçimlerde de sınıf politikasını esas alır.

Devrimci proletarya, «... yığınların eylemi (nin) örneğin bir büyük grev -sadece devrim sırasında ya da devrimci bir durumda değil- her zaman parlamenter eylemden daha önemli» (Lenin) olduğunu bilir.

Lenin'in de belirttiği gibi, devrimci proletarya halkın her alanda verdiği her türlü mücadelenin olduğu gibi, seçimler döneminde ve seçimlerde kazanabileceği çok az mevszilerde vereceği mücadelenin de, iktidar mücadelesine hizmet etmesini temin eder.

Devrimci proletarya, her şart altında, her türlü mücadeleyi birleştirir. Yani her alanda verilen her türlü mücadeleyi iktidar mücadelesine tabi kılar.

DEVRİMCİ PROLETARYANIN BUGÜN SEÇİMLERDE İTTİFAK YAPABİLECEĞİ DEMOKRATİK VE YURTSEVER BİR PARTİ YOKTUR

Bugün seçimlerde ittifak yapabileceğimiz demokratik ve yurtsever bir partinin olduğunu iddia etmek mümkün değildir. Böyle bir partinin olup olmadığını tesbit için, bu partilerin yönetimini elinde bulunduran sınıfların yapısına, programına, ideolojik ve siyasal çizgisine, yani **esas olarak sosyal pratiklerine** vs. bakmak gerekir.

1) Adalet Partisi (AP)

ABD emperyalizminin çıkarlarının ülkemizdeki esas savunucusu olan AP, komprador bürokrat burjuvazinin ve toprak ağalarının partisidir. Yıllarca süren Kemalist ve Milli Şef dönemindeki ağır faşist baskılara karşı, gene emperyalizme bağımlı komprador bürokrat burjuvazi ve

feodal toprak ağalarının başka klikleri önderliğinde çeşitli partiler alternatif olarak ortaya çıkmışlardır. Terakki perver parti, Serbest Fıkra, Demokrat Parti, vs. gibi partilerin mirasına konan Adalet Partisi de böyle bir partidir.

Mirasına konduğu partiler gibi, Adalet Partisi de komprador bürokrat burjuvazi ve feodal toprak ağalarının yanısıra, köy ve şehir orta (milli) burjuvazisiyle küçük-burjuvazinin, işçilerin, köylülerin, ezilen Kürt ulusu'nun desteğini bir süre elinde tutmuştur. Fakat ABD emperyalizminin yurdumuzdaki sömürsünü ve uşakları vasıtasıyla çeşitli milliyetler üzerinde uyguladığı milli zulmünü her gün biraz daha arttırması karşısında işçilerin, gençliğin, memurların, öğretmenlerin, yoksul köylülerin, şehir küçük burjuvazisinin yanında orta halli köylülerin ve zengin köylülerle, şehirlerdeki orta (milli) burjuvazinin ekonomik ve demokratik mücadelesi, reformizmin ve darbeciliğin damgasını taşıyan bu kendiliğindenci mücadele gelişmiştir. Bu arada «Doğu mitingleri» diye bilinen mücadelelerle de Kürt ulusunun ve geniş emekçi Kürt halk yığınlarının mücadelesi gelişmiştir. Özellikle 1969'dan sonra komando-jandarma faşist zulmüne karşı gelişen mücadele, AP'yi gerçek karakteriyle her gün biraz daha açığa çıkarmış ve giderek desteksiz koymuştur.

1975'de kurulan faşist MC kliği, 12 Mart dönemindeki faşizmi, dozajını daha da arttırarak sürdürmek istedi. Bunun için 12 Mart döneminde CIA'nin temelini attığı Kontr-Gerilla, değişik kılıklarda ortaya çıktı. Tek tek ve kitlesel katliamları Alparslan Türkeş'e bağlı ülkücü komandolarla beraber sürdürdü. 900'leri aşan siyasi cinayetler işledi. Grevler, mitingler, boykotlar, toprak işgalleri, demokratik ve yurtsever direnişler kanla bastırıldı.

Bununla da yetinmedi; sıkıyönetimlerle faşizmi daha da koyulaştırmak istedi. Fakat bu isteğinde, diğer sınıf ve tabakaların yanısıra özellikle Kürt ulusunun komprador bürokrat-burjuvazisiyle feodal toprak ağalarının desteğini yanında göremedi. Başta Adalet Partisi Van Milletvekili Kinyas KARTAL gibi en büyük bir feodal toprak ağası ve aşiret reisi sıkıyönetime karşı çıktı. Çünkü, Kürt ulusu bütün sınıf ve tabakalarıyla politik mücadeleye geniş bir ilgi gösteriyordu. Ve emperyalizmin, uşakları büyük burjuvazi ve feodal toprak ağalarıyla beraber kendilerini ne denli acımasızca sömürdüklerini ve her türlü baskıyı yaptıklarını somut olarak yaşıyordu. Her zaman olduğu gibi, halkın hayatından çıkardığı dersler (pratikleri ona doğru yolu gösteriyor, mücadelesinin gelişmesini sağlıyor, yeni mücadelelerin yolunu gösteriyordu.

İçte Kürt halkı üzerinde sömürü ve faşist baskılarının yanısıra ırkçı baskılarını da sürdüren ve Kürt ulusunun varlığını inkar eden AP, dışarıda Kıbrıs katliamını destekleyip, ABD emperyalizminin izni oranında işgali genişletmekten yanadır.

Emperyalizme bağımlı olan, esas olarak ABD emperyalizminin çıkarlarını savunan ve bunun yanısıra iktidar döneminde Sovyet sosyal-emperyalizmine bağımlı hale gelmekten çekinmeyen AP, seçimlerde ittifak yapabileceğimiz bir parti değildir. Aksine milli demokratik devrimimizin hedefi olan komprador bürokrat burjuvazi ve toprak ağalarının partisidir.

2) Cumhuriyet Halk Partisi (CHP)

«İtilaf Devletleri» emperyalistlerinin yurdumuzu işgal ve köleleştirmesine çeşitli milliyetlerden hakımızla beraber karşı çıkan Müdafaa-ı Hukukçular, daha sonra CHP'yi

kurmuşlardır. Bilindiği gibi, Müdafaa-ı Hukuk Cemiyetleri, «İtilaf Devletleri» emperyalistlerinin işgal ve köleleştirme siyasetine, varlık şartını korumakla karşı karşıya gelen komprador bürokrat-burjuvazi ve toprak ağalarının önderliğinde orta burjuvazinin üst kesiminin geniş oranda katılmasıyla ve haklı bir zemin üzerinde geniş emekçi halk yığınlarını etrafına toparlayabilmiştir.

1920'lerde Sevr Anlaşması'nın uygulanmasının şartlarının da ortadan kalkmasıyla, zaten sınıf karakteri gereği emperyalizme karşı işbirlikçi bir politika izleyen Müdafaa-i Hukuk Cemiyetleri'nin önderi Mustafa Kemal, güdük bir şekilde emperyalizme karşı gelmiş, köleleştirme ve işgali reddetmiştir. Fakat bu anti-emperyalistlik kısmi ve geçicidir.

Nitekim, TKP ve demokrasiden yana anti-emperyalist Halk İştirakkiyun Fırkası, Yeşil Ordu ve Çerkez Ethem hareketleriyle Kürt Teali Cemiyeti'nin anti-emperyalist fraksiyonlarına da karşı gelinmiştir. Emperyalist işgalin olduğu en zor günlerde Müdafaa-ı Hukukçuların dışında emperyalizme karşı çıkan ve az çok demokrasiden yana olan her sınıf, tabaka ve siyasal harekete amansızca saldırılmış, katliamlardan çekinilmemiştir. Yorgun emperyalizmin geri çekilişleri ve onun kullandığı Yunan ve Ermeni işgallerinin kırılmasından sonra Kemalist kliğin dışındakilere hayat hakkı tanınmamış ve o güne kadar omuz omuza dövüşülen Terakkiperver Fırka gibi hilafet ve saltanat taraftarları büyük burjuva ve toprak ağaları da Şeyh Saif Hareketi'yle beraber ortadan kaldırılmıştır.

1920, 1946 ve 1960'larda ülke ve dünya şartları gereği kısmi ve geçici bir şekilde burjuva demokrasisinin kırıntılarının görüldüğü ülkemizde CHP; komprador bürokrat burjuvazinin ve feodal toprak ağalarının partisi olarak

ülkemizi yarı-sömürge durumundan çıkarmadığı gibi (çıkaramazdı) iktidarı döneminde faşizmi değişik dozajlarda ve değişik biçimlerde uygulamıştır.

1965'lerde «Ortanın Solu» sloganını ortaya atan İsmet İnönü CHP'sinin o günkü sosyal-pratiği de göstermiştir ki, CHP, milli demokratik devrimin hedefi olan büyük burjuvazinin ve feodal toprak ağalarının partisi olma niteliğini sürdürüyor. MSP ile kurduğu koalis-yondaki sosyal-pratiği de, CHP'nin devrimin hedefi olan sınıfların partisi olduğunu bir kez daha göstermiştir.

1969'lardaki propagandalarından her gün biraz daha geriye giden CHP, demokrasi için faşizme karşı gelmediği gibi, kitleleri emperyalizme karşı seferber etmeyi devamlı engellemiş, bugün olduğu gibi faşizmi ve emperyalizmi gizlemeye çalışmıştır.

CHP, Kıbrıs işgali ile Kemalizm döneminde olduğu gibi başta işçi sınıfı olmak üzere geniş emekçi halk yığınlarını şövenizmle aldatmıştır.

CHP, MSP ile koalisyon kurduğu dönemde işçilerin grevini faşist baskılarla yani kanla bastırmıştır. ABD emperyalizminin yasakladığı afyon ekimine karşı, köylülerin gelişen mücadelelerini boğmuş, reformizmin duvarları arasına hapsetmiştir. Gecekonduları panzerli polislerle zorla yıktırıştır. Emekçi halkı evsiz-barksız bırakmıştır.

CHP, MSP ile kurduğu koalisyon döneminde kaçakçı diye yoksul Kürt ve Arap köylülerini komando-jandarma faşist güçlerine kırdırmıştır. «Halkın Umudu» olduğunu iddia ettikleri Ecevit yerine, feodal toprak ağası ve Paydaş Aşireti Reisi, Urfa CHP Milletvekili Celal PAYDAŞ, yoksul köylülerin ölümlerine sahip çıkmış, ölüsüne sahip çıkarttırılmayan köylülerin karşısında o «umut» olarak gözükmiştir. Aynı Celal PAYDAŞ'ın, faşist cellat Ali Elverdi'yi

TBMM kürsüsünde yumruklamasını ve Bülent Ecevit'in eski polis müdürlerinden, şimdiki CHP Genel Sekreteri Orhan Eyüboğlu'nun listesinin karşısına ilerici olarak dikilmesini de ülkemizin bir gerçeği olarak şimdilik sadece belirterek geçeceğiz.

CHP, anti-komünizmi, en büyük şiarı olarak her yerde ve her zaman ileri sürmüştür. Buna karşılık, esas kaynağı Sovyet sosyal-emperyalistleri olan T«K»P, TİP ve TSİP gibi modern-revizyonistler, «ileri demokrasi» zırvalıklarıyla başta işçi sınıfı olmak üzere geniş emekçi halk yığınlarını büyük burjuva reformizminin sözcülüğünü yapan CHP'nin kuyruğuna takmıştır. Hatta Sovyet sosyal-emperyalistleri ve onların uşağı sosyal-faşist T«K»P, «ileri demokrasi» zırvasına sözümona karşı çıkan TSİP ve TİP modern-revizyonistlerini susturmuş, vurucu güçleri İGD sosyal-faşistleri vasıtasıyla onları sendikalardan, sopalararak, kongre basarak dışarı atmış ve o sendikaları, bir zamanlar Alparslan Türkeş'in görüşlerini, onun partisine girerek savunan Mehmet Kılınc gibilerine teslim etmiştir. CHP, bugün kendi milletvekili adayı olan Mehmet Kılınc gibileri sayesinde DİSK içinde T«K»P ile kol kola yürüme-yi tercih etmiştir.

CHP, faşizmle ve Sovyet sosyal-emperyalistlerinin uşağı sosyal-faşistlerle mücadele etmiyor. Esas olarak proleter devrimciler, demokratlar ve yurtseverlerle mücadele ediyor.

CHP, büyük burjuvazinin reformizmini savunarak devrimin karşısına dikilmiştir.

CHP, reformizmle «devrimci karakter» kazansa da, proleter devrimciler buna umut bağlayıp programlarından vazgeçemezler.

Faşist AP ve MHP kliği gelir diye emperyalizme ve fa-

şizme karşı savaşmayan CHP, desteklenemez. Faşizm tehlikesi kadar, sosyal-faşistlere iktidar yolunu açacak reformizm de, günümüzde büyük bir tehlikedir.

CHP, emperyalizme, özellikle iki süper devlet ABD emperyalizmiyle Sovyet sosyal-emperyalizmine, büyük burjuvaziye ve son yıllarda AP ve CGP'den ayrılarak kendisine katılanlarla birlikte feodal toprak ağalarına dayanarak iktidara gelmek istiyor.

Sovyet sosyal-emperyalistleri, T«K»P, TSİP modern-revizyonistleri ve sınıf işbirlikçisi **Halkın Sesi ve Aydınlik** oportünistleri CHP'yi destekliyor. Günümüz şartlarında proleter devrimcilerin seçim politikası bu olamaz.

T«K»P'nin yönlendirdiği DİSK'in egemen kliği, «ilerici atılımları» değil, CHP'yi destekliyor. 33. Sayılı DİSK dergisi ve 17 Nisan 1977 tarihli **Politika** gazetesi bunun en açık kanıtıdır.

Proletaryanın mücadelesi geliştikçe, CHP gericileşiyor. Sosyal pratik bunun en açık kanıtıdır; fakat uzun bir araştırma ve belgelemenin yeri bu yazının konusu değildir.

T«K»P'nin yönlendirdiği DİSK, CHP ile proletarya hareketini, Marksist-Leninist ideolojiyi ortadan kaldırmak için ideolojik ve siyasal birlik içindedirler.

Özetlersek; devrimin hedefi olan sınıfların partisi **CHP**, bugün seçimlerde ittifak kurabileceğimiz bir parti değildir.

3) Milli Selâmet Partisi (MSP)

Emperyalizmle bağları olan ve bu bağları daha da ileri götürmek isteyen MSP, esas olarak orta (milli) burjuvazinin üst kesiminin çıkarlarını savunuyor.

MSP, iktidarı boyunca gericiliği, demokrasi düşman-

lığını ve parlamenter faşizmi uygulamasıyla pratikte proleter devrimcilerin seçimlerde ittifak kuramayacağı bir parti olarak ortadadır. Hatta faşist MC klığı döneminde her ne kadar sıkıyönetimlere karşı çıkmışsa da, Kontr-Gerilla devamı «Vurucu Timlerin», «ölüm mangaları»nın sorumlularındandır.

MSP'nin, dünya üzerinde hegemonya kurmak için alabildiğine rekabet eden ve yeni bir savaşın kışkırtıcılığını yapan iki süper devletin bugünkü şartlarda tercih etmedikleri bir parti olduğu ortaya çıkmıştır. Fakat bu durum, MSP'nin, emperyalizme bağlı büyük burjuvazinin küçük bir kesimiyle feodal toprak ağalarının, şeyhlerin, feodal aşiret reislerinin ve özellikle orta burjuvazinin üst kesiminin bir partisi olduğunu ortadan kaldırmaz. Üstelik, MSP'deki orta burjuvazinin üst kesimi, emperyalizmle ve büyük burjuvaziyle olan çelişkinin yanısıra esas olarak demokrasi ve devrim düşmanıdır.

MSP, CHP ile koalisyonu döneminde büyük oranda temsil ettiği toprak ağalarının çıkarlarına dokunacak bir tasarı veya programa katıyen yanaşmamıştır.

MSP, CHP ile koalisyonu döneminde, ABD emperyalizmiyle keskinleşen çelişkiler yüzünden NATO'dan çıkmayı Milli Gazete'de açıkça beyan etmişse de, Kıbrıs işgalinde, işgali daha da ileri götürmeyi devamlı teşvik etmiş bir partidir.

MSP, fanatik, demokrasi düşmanı ve anti-komünist bir partidir. Fakat, günümüzde (dün de böyleydi), en fanatik ve anti-komünist unsurları örgütleyen MSP değil, AP ve MHP'dir. Küçük-burjuva devrimcileri ve reformistler, bu hususu kavrayamadıklarından esas hedefi devamlı şaşırtmışlardır. Dünyadaki şartlar ve yapısı gereği MSP, İslâm ülkelerinde görülen anti-komünist, fakat geniş oran-

da sözde sosyalist bir anlayışı savunan unsurlara da dayanıyor, dayanmak istiyor. Bu husustaki tutarsızlığı ayrı bir konu.

MSP, esas olarak devrimin hedefi olan sınıfların yönlendirdiği bir parti olarak, seçimlerde ittifak kuracağımız bir parti değildir.

4) Demokratik Parti (DP)

DP, emperyalizme bağımlı büyük burjuvazi ve feodal toprak ağalarının yönlendirdiği bir partidir. Dünyadaki ve ülkemizdeki çelişkilerin her gün biraz daha keskinleşmesi sonunda büyük burjuvaların partisinden ayrılan bir kliğin kurduğu bu parti, faşist MC kliğinin iktidara gelişiyle geniş oranda bölündü.

Bu bölünme sonucunda Celal Bayar'ın önderlik ettiği komprador bürokrat burjuvazi ve feodal toprak ağalarının büyük bir kısmı DP'den ayrıldı. Böylece DP, biraz daha orta burjuvazinin üst kesiminin bir bölümünü de tabanında barındıran parti olarak siyasete devam etti. Devrim düşmanı olan ve faşizmi biraz daha arttırmak isteyen DP, savaş hazırlıklarının hızla yoğunlaşması ve bu yüzden emperyalizmin, özellikle iki süper devletin ülkemiz üzerindeki sömürü ve baskısını artırması karşısında her gün biraz daha varlık şartını korumak durumuyla karşı karşıya geliyor.

Bu yüzden faşist MC kliği Sovyet sosyal-emperyalizmine siyasi, kültürel, ekonomik yönden her gün biraz daha yaklaşırken, DP, bu duruma karşı çıkmasına rağmen emperyalizme ve özellikle ABD emperyalizmine karşı ses etmiyor. Çünkü emperyalizmle daha sıkı bağlar kurmak isteyen büyük burjuvaların, feodal toprak ağalarının ve fanatik anti-komünist güçlerin yönettiği bir partidir.

Diğer yandan CHP'ye ve faşist MC kliğine karşı mücadele etmesi, onun esas olarak bir kliğin çıkarlarına hizmet etmesinden ileri gelmektedir. Fakat ülkemizin ve dünyanın içinde bulunduğu şartlar, bu kliğin mücadelesinde büyük etkisini her gün biraz daha artırıyor.

DP, şöven, Kıbrıs işgalini daha da ilerletmeyi teşvik eden, burjuva demokrasisine tahammül edemeyen, faşizmi her gün körükleyen bir partidir.

Devrimin hedefi olan sınıfların yönlendirdiği fanatik anti-komünist DP, bugün seçimlerde ittifak edebileceğimiz bir parti değildir.

5) Cumhuriyetçi Güven Partisi (CGP)

CHP'den ayrılan; 27 Mayıs 1960 askeri darbesinin mimarları; 1960-1970 döneminin darbeciliğini teşvik eden; büyük burjuva reformizmini savunan; 12 Mart döneminde faşizmi en azgın bir şekilde uygulamaya çalışan; esas olarak Gürler, zaman zaman da Sunay-Tağmaç faşist kliklerini siyasal olarak parlamentoda ve devletin diğer kurumlarında temsil eden; Vehbi Koç gibi komprador bürokrat-burjuva ve Siirt, Ağrı, Van, Hakkari, Mardin ve Kayseri gibi yerlerde feodal toprak ağalarıyla feodal aşiret reisleri ve feodal şeyhlerin desteğini uzun süre elinde tutan **CGP, seçimlerde ittifak kurabileceğimiz bir parti değildir.**

CGP, faşist MC kliğinin kanlı iktidarının sorumlularından olan bir partidir.

CGP'yi destekleyen feodal toprak ağalarının ve komprador bürokrat burjuvazinin büyük bir kesiminin onu kapatacak şekilde tekrar CHP'ye gitmesi ve CHP'de parti yönetimini geniş oranda ele geçirmesi; CHP'nin devrimin hedefi sınıfların partisi olduğunun başka bir kanıtıdır.

CGP, devamlı MSP'ne yüklenmekle, AP ve MHP'nin

şehirde ve köyde anti-komünist ve fanatik küçük-burjuva temele dayanmasını temin etmiştir. Soyut bir «gardrop Atatürkçülüğüyle» izah edilen bu durum, sınıf temelinden koparılamaz. Ülkemizi emperyalizme, özellikle ABD emperyalizmine ve son zamanlarda da Sovyet sosyal-emperyalizmine her gün biraz daha bağımlı hale getirmek isteyen komprador bürokrat burjuvazi ve feodal toprak ağalarının, çeşitli milliyetlerden halkımızın baş düşmanları olduğunu gizlemeye çalışan CGP, olayları, şeyleri sınıf temelinden saptıran Kemalist bir partidir.

6) Milliyetçi Hareket Partisi (MHP)

ABD emperyalizminin kontrol ettiği ve örgütlediği MHP, kuruluşundan bu yana en şoven en fanatik ve en anti-komünist bir parti olarak siyasal mücadeleye girmiştir.

Kökleri 1940'lardaki Alman emperyalizmine bağımlı Turancılığa kadar dayanan MHP, içte ve dışta bu durumunu muhafaza edebilmesi için ayakta tutulmakta, beslenmektedir. Celal Bayar'ın geniş bir anti-komünist cephe kurmak için barıştığı, 1940'ların Alman emperyalizmine bağımlı Turancısı, daha sonra, CIA eliyle yaptığı askeri darbeden sonra Yunan halkına kan kusturan Albay Papadapulos gibi ABD'de askeri (!) eğitim (!) gören Alparslan Türkeş'in önderlik ettiği MHP, ırkçı, Hitler taklitçisi bir faşist partidir.

İki yıldır AP ile beraber CIA ve Kontr-Gerilla himayesinde ve onlarla birlikte ülkücü komandoların çeşitli milliyetlerden halkımızı her yerde en sinsi ve en azgın bir şekilde katlettiğini bilmeyen yoktur.

Komprador bürokrat burjuvazi ve feodal toprak ağalarının faşist iktidarını sağlamlaştırmak ve korumak için mücadele eden MHP, son yıllarda bu fanatik ve en anti-

komünist güçlere ve ufak bir kitleye dayandırılmakta ileride bir katliama daha rahat gidebilme imkanına kavuşturulmuştur. Hele bu arada AP ile kurduğu (daha doğrusu kurdurulan) ve geliştirdiği ortaklığı, ileride faşist darbeler için daha geniş imkanlar yaratmıştır. **Bu nitelikleri ile MHP, elbette de seçimlerde ittifak kurabileceğimiz bir parti değildir.**

7) Türkiye İşçi Partisi (TİP)

1960-1970 döneminde kurulan ve siyasal faaliyet gösteren TİP'in mirasına konan TİP, ideolojik, siyasal, örgütsel ve mücadele biçimleri ile günümüz şartlarında eski TİP'in gerçekten mirasıdır.

Behice BORAN-Nihat SARGIN-Can AÇIKGÖZ kliğinin yönettiği TİP, eskisi gibi sosyalizm maskesi altında başta işçi sınıfı olmak üzere kitlelerin önüne parlamentarizmi **tek** iktidar yolu olarak koymaktadır. Fakat yarı-sömürge Türkiye üzerinde ABD emperyalizmiyle birlikte hegemonya kurmak isteyen Sovyet sosyal-emperyalizminin «yardım», «kredî», sızma, darbeler, vs. gibi her yolu mubah saydığını bildiği için; 1960-1970'lerin tersine, Sovyetlerin desteklediği askeri darbelere ve ayaklanmalara hayır diyemiyor. Fakat bunu, T«K»P ve TSİP modern revizyonistleri gibi Sovyet sosyal-emperyalistlerine **hâlâ bütünüyle** teslim olmadığından onlardan değişik bir şekilde savunuyor. Bir zamanlar (1960-1970), «darbecidir», «cuntacıdır» diye sövdüklerine dergilerini sonuna kadar açıyor, hatta onların bazılarını ideolog olarak piyasaya sürüyorlar. Tıpkı T«K»P ve TSİP modern revizyonistlerinin, 1960'larda «bunlar (veya bu) cuntacıdır, MİT'dendir» diye dedikodu şeklinde veya zaman zaman dergilerinde belirttikleriyle birlik olup bugün, modern revizyonizmin kalesi

Rus yeni Çarlarını göklere çıkarıp, Marksizm-Leninizmin temsilcilerine sövdükleri gibi.

TİP, işçi aristokratlarına, modern revizyonist, revizyonist, reformist sendikacılara, yüksek bürokratlara ve orta burjuvazinin reformist unsurlarına dayanıyor.

TİP, modern revizyonistlerin ve revizyonistlerin, halk düşmanı ve devrimden korkan en gerici unsurların, faşizmle işbirliği etmekten sakınmayanların yönettiği bir partidir.

TİP, 1960'ların aksine, günümüzde uluslararası plânda iki süper devletten biri olan Sovyet sosyal-emperyalistlerinin çıkarları doğrultusunda hareket ediyor.

TİP modern revizyonistleri, Marksist-Leninist hareketin gelişmemesi için, faşizmle işbirliği ve ağız birliği etmekten çekinmiyorlar. TİP modern revizyonistleri, sosyal-faşist bir iktidar için mücadele ederken, faşizmle uzlaşmayı esas alıyorlar.

TİP modern revizyonistleri, görünüşte daha çok Fransa ve İtalya revizyonistleriyle ideolojik birlik içinde gözükmelerine rağmen, yarı-sömürge bir yapıya sahip olan ülkemizde esas olarak Sovyet sosyal-emperyalistlerinin çıkarları ve politikaları doğrultusunda hareket ediyorlar.

Sosyalizm maskesi altında, siyasal mücadeleyi bırakıp, devrimden, demokrasiden ve bağımsızlıktan yana çeşitli milliyetlerden halkımızı aldatmakta CHP'den daha tehlikelidir.

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin çıkarlarını ülkemizde en bariz ve açık bir şekilde savunan T«K»P ve TSİP modern revizyonistleriyle tekke kavgası veren TİP, her gün biraz daha küçülürken, yaşamasının Sovyet sosyal-emperyalizminin çıkarlarına hizmet etmeye bağlı olduğunu sosyal pratiğinde öğrendi.

T«K»P sosyal-faşistlerinin vurucu gücü İlerici Gençler Derneği (İGD) sosyal-faşistleri, TİP modern revizyonistlerinin politikasını savunan sendikaların kongrelerini basarak büyürken, TİP'in tekkesi her gün biraz daha küçülüyor.

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin uşağı **Özgürlük Yolu**, TİP tekkesine küfredip, İGD, İKD ve DİSK ile birleşirken; TİP tekkesi her gün biraz daha küçülüyor.

Sovyet sosyal-emperyalistleri ülkemizde, her ne yolla olursa olsun hegemonya kurmak istiyorlar. Bugün ise, esas olarak egemen sınıflarla işbirliği ederek hegemonyalarını kurmak istiyorlar. Bu yüzden, işçi sınıfını, DİSK'in yönetimini uşakları sosyal-faşistler vasıtasıyla ele geçirirken, egemen ulus şövenizmini yarmaktan çekinmiyorlar. Fakat, ülkemizde, bir de Kürt ulusu ve onun kurtuluş mücadelesi olduğundan, ezilen ulus milliyetçiliğini **Özgürlük Yolu** sosyal-faşistleri vasıtasıyla kontrol ediyor ve onu Sovyet sosyal-emperyalistlerinin hegemonya mücadelesine tabi tutmak istiyorlar. Yıllarca şövenizmin baskısı altında, zorla asimile edilmiş, kitleler halinde katledilmiş Kürt ulusunu aldatmakla **görevli Özgürlük Yolu** modern revizyonistleri, T«K»P, TSİP, İGD, İKD ve DİSK yönetimindeki sosyal-faşistler vasıtasıyla çeşitli milliyetlerden halkımızı Sovyet sosyal-emperyalizminin hegemonyasına sokmak istiyorlar. Bu yüzden T«K»P; TSİP **Özgürlük Yolu**, İGD, İKD ve DİSK, TİP gibi modern revizyonistleri desteklemeyi değil de, halkımızı egemen sınıfların partisi reformist CHP'nin kuyruğuna takmayı Sovyet sosyal-emperyalizminin çıkarları için doğru buluyorlar.

TİP, Sovyet sosyal-emperyalizminin hegemonyası için, faşizme karşı değil de, Marksizm-Leninizme karşı

mücadeleyi esas aldığından, devrimin hedefidir; seçimlerde ittifak kurulmaması gereken bir partidir.

8 — Türkiye Birlik Partisi (TBP)

TBP, iflas etmiş küçük ağaların, zengin köylülerin, dedelerin (seyitlerin) içinde bulunduğu orta burjuvazinin ve onun üst kesiminin yönlendirdiği bir partidir.

TBP, büyük oranda demokrasden, yurtseverlikten yana güçlerle demokratik halk devriminden yana olabilecek orta-burjuvazi ile küçük-burjuvaziye dayanıyor.

Emperyalizmin, özellikle de savaş kışkırtıcılığı yapan iki süper devlet ABD emperyalizmiyle Sovyet sosyal-emperyalizminin ülkemiz üzerindeki sömürü ve baskısı arttıkça, TBP de, anti-emperyalist mücadeleye girdi. Fakat, sınıf karakteri gereği tutarsız bir şekilde. Ayrıca **Halkın Sesi** ve **Aydınlık** gibi oportünistlerle, **Halkın Kurtuluşu**, **Halkın Yolu** ve **Halkın Birliği** gibi küçük-burjuva devrimci hareketler de TBP'ye karşı doğru bir politika izlemediklerinden, bu tutarsızlık arttı, eksilmedi.

Buna rağmen bütün seçimlere giren partiler arasında, açıktan açığa yani kitleler önünde bütün tutarsızlığının yanı sıra, emperyalizme, sosyal emperyalizme ve faşizme karşı çıkan bir partidir.

Kıbrıs'ın işgalini savunan; Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı için yaptığı mücadeleye, milliyetçiliği savunduğundan dolayı karşı çıkan; Kemalizmi bayraklaştırmaya çalışan TBP, bu, politikası ve ideolojisi tutarsız bir demokratlıktan ancak, proleter devrimci hareketin gelişmesi ve kitlelere yol göstermesi sonucunda kurtulabilir; halk cephesinde ittifak kurulabilecek bir siyasi hareket haline gelebilir. Seçimlerde **TBP'nin, proletaryanın asgari programını savunacak demokrat ve yurtsever adayları**

biraz sonra belirteceğimiz şartlarda tercihli oy kullanılarak desteklenmelidir.

DEVİRİMCİ PROLETARYA SEÇİMLERDE NE YAPMALIDIR?

Devrimci proletarya, azami programı unutturmadan asgari programından taviz vermeden, asgari programının temel ilkelerini devamlı en önde tutarak halkın acil taleplerini her yerde savunmalıdır.

Seçimlerin yarattığı bu canlı ortamdan yararlanılabilir, yararlanılmalıdır.

Devrimci proletarya, seçimlerden istifade etmenin yollarını bulmalıdır. Seçimlerden sonra Meclise girmenin ve orada gerçekleri açıklamanın ve orayı bir kürsü haline getirmenin şartları devrimci proletarya açısından hemen hemen hiç yoktur. Devrimci proletarya hareketinin seçimlere giremediği bugünkü şartlarda, CHP ve TBP'nin, hatta doğru bir yaklaşımla (hepsi için söz konusudur) TİP'in seçim propaganda gezilerinden, mitinglerinden faydalanılmalıdır. Yani asgari programının temel ilkeleri ve halkın acil talepleri savunulmalıdır.

Demokrasi ve bağımsızlık için kendiliğinden de olsa mücadele eden halkımızın, CHP ve TBP reformistleriyle TİP'in modern revizyonistlerinin şimdilik peşine takılması, proleter devrimcileri yıldırmmalı; fakat aceleci ve küçük-burjuva tekkeçiliği anlayışına da düşürmemelidir.

Devrimci proletarya, seçimlerde **Halkın Kurtuluşu** ve **Halkın Birliği**'nin kurduğu seçim blokunu kendi bağımsızlığını koruyarak, kendi ideolojik ve politik anlayışıyla halka seslenerek desteklemelidir.

Devrimci proletarya, tüm devrim cephesini bu seçimlerde ortak bir eylem birliğine çağırmalıdır.

Devrimci proletarya, Marksizm-Leninizmden etkilenen ve devrim cephesinde olan, fakat geçici devrimci ortak seçim blokuna katılmayacağı belli olan Dev-Genç'i kendi ideolojik ve politik anlayışı doğrultusunda ayrı bir seçim bloku kurmaya çağırmalıdır.

Devrimci proletarya, **Halkın Kurtuluşu, Halkın Sesi, Halkın Birliği Halkın Yolu, Gençlik Birliği ve Kurtuluş Bayrağı'nı** hem geçici devrimci ortak seçim blokunu kurmaya çağırmalı, hem de bu geçici eylem birliği içinde ideolojik ve siyasal bağımsızlığını koruyarak herkesi ideolojik ve siyasal mücadeleye çağırmalıdır. 1 Mayıs 1976 için **Aydınlık**'ın, 1 Mayıs 1977 için **Halkın Birliği, Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu**'nun önerdiği şekilde ilkesiz birlik cephesi anlayışını teşhir etmelidir.

Devrimci proletarya, devrim cephesiyle modern revizyonizm arasında çok fazla sallanan Türkiye Emekçi Partisi (TEP), **Bağımsız Türkiye, Emegın Birliği, Kurtuluş Sosyalist Dergi**'yi kendi aralarında bir seçim bloku kurmaya çağırmalıdır.

Devrimci proletarya, Sosyalist Devrim Partisini (SDP), seçimlerde ortak bir eylem birliğine çağırmalıdır.

Devrimci proletarya, Dev-Genç'i bir seçim bloku kurmaya çağırmakla doğru bir politika izler. Çünkü Dev-Genç devrim cephesindedir. Dev-Genç, demokrasi ve bağımsızlık mücadelesi vermektedir. Devrimci proletaryanın katılacağı ortak seçim bloku, aşağıda açıklayacağımız şartlarda, Dev-Genç'in devrimci seçim blokuna oy vermekle, seçimlerde doğru bir politika izlemiş olur. Çünkü Dev-Genç, modern-revizyonizm karşısında doğru ve kararlı bir politika izlememekle beraber, bugün devrim cephesindedir ve

seçim günü desteklenebilecek yerlerde desteklenmelidir.

Devrimci proletarya, Dev-Genç'i bir seçim bloku kurmaya çağırarak onun ideolojik ve politik mücadelesinin anti-Marksist yönlerini seçimlerde kitleler önünde teşhir edebilmek imkânına kavuşmuş olur. Devrimci proletarya, Dev-Genç'i bir seçim bloku kurmaya çağırarak Dev-Genç'in yönlendirdiği kitleleri büyük burjuvazinin reformist partisi CHP ile modern revizyonist TİP'in peşine köprü körüne takmamış olur. Çünkü:

«Ne var ki, CHP'nin **desteklenilmemesi** (abc) ve onun burjuva muhtevasının açıklanması şeklindeki bir politika, **genel olarak CHP'ye oy verilmemesi çağırısı yapılması** (açDY) şeklinde anlaşılmalıdır. **Devrimciler CHP'ye oy verdirmemek için özel bir gayret sarfetmeyecek** (abc), esas olarak AP, MHP gibi faşizmin temel dayanağı olan partileri tecrit etmeye çalışacak, bu arada CHP'ye oy veren kitlelere CHP konusundaki görüşlerimizi açıklayacaklardır» diyen **Devrimci Yol** (Sayı 1, S 2), hem seçimleri boykot ediyor, hem de bu boykotu somuta indirgeyemediğinden, yönlendirdiği kitleleri yukarıda görüldüğü gibi CHP'ye oy vermeye çağırıyor. Bunun ötesinde:

«Seçimlerde CHP ve TİP gibi ileri demokratik **görünümdeki** (abc) burjuva partilerin desteklenmesi tavrı, devrimciler açısından **söz konusu** (abc) **olamaz** (açDY).

...

«İşçi sınıfının sosyalist partisi olma iddiasını taşıyan TİP **gerçekte (!) küçük burjuva reformist bir akım hüviyeti gösteriyor** (abc). Burada TİP'in incelemesine girecek değiliz. **Bugünkü koşullarda** (abc) böyle bir partinin desteklenmesi söz konusu olamaz» diyen **Devrimci Yol** (Sayı 1, S 2), CHP'ye çok daha açıkça açtığı yolu, TİP'e de «gerçekte küçük burjuva reformist akım... bugünkü koşullar-

da... desteklenmesi söz konusu olamaz...» diye açıyor. Çünkü seçimde kendiliğindenciliği tercih ediyor ve kitleleri küçük-burjuva reformizmine teslim ediyor.

Kitlelere açık ve somut öneriler götürmekten korkan **Devrimci Yol**, sadece devrimcileri söz konusu ediyor. Pek i kitleler ne olacak? Başka bir yazıda tartışmak ve açıklığa kavuşturmak üzere geçelim.

Devrimci proletarya, **TEP, Emegın Birliği ve Kurtuluş Sosyalist Dergi**'yi bir seçim bloku oluşturmaya çağırarak, hem bu blokun ideolojik ve siyasal mücadelede açığa çıkmasını temin eder, hem bu hareketlerin modern revizyonizmle sıkı-fıkılığını ve reformizmin kuyruğına takılmasını açığa çıkarır.

«Devrimci bir proletarya hareketi elindeki tüm demokratik hakları sonuna kadar kullanırken, bir tekini bile ihmal etmezken ve elindeki tüm demokratik hakları zorlayarak geliştirmeye çalışırken, bir düzen örgütü değil, bir savaş örgütü olduğunu bir an dahi unutmamalıdır. Ancak, bu ikisini bir arada yürüttüğü ölçüde devrime doğru emin adımlarla yürüyebilir. Yani bir yandan düzenin dışında, düzeni değiştirmek için örgütlenmek zorundadır. Diğer yandan ise elindeki tüm burjuva demokratik hakları sonuna kadar korumak ve kullanmak zorundadır.

«Çeşitli burjuva demokratik haklar içinde seçimlerin özel bir önemi vardır. Devrimci proletarya genel seçimleri, parlamentarizm diye «sol» bir keskinlik ile reddetmez. Tüm halk sınıf ve tabakalarına en geniş bir biçimde ulaşma olanağını tanıyan seçimler, proletarya partisinin kullanmak zorunda olduğu en önemli demokratik haklardan birisidir. Ama devrimci proletarya şunu da bilir ki, oligarşik devlet hiç bir zaman genel oy mekanizmasıyla devrilmeyecektir. Genel oy mekanizmasının devrimci proletarya

için anlamı yalnızca en geniş yığınlara en geniş bir biçimde programını anlatma olanağıdır, kendi gücünü ölçme olanağıdır» diyen **Kurtuluş Sosyalist Dergi** (Sayı 11, S 49), sadece soyut lâfızlarla durumu idare etmeye çalışıyor. Tıpkı aynı sayıda, «1 Mayıs'da Devrimci Proletaryanın Bayrağını Yükseltelim» derken, «nasıl ve kiminle» sorusunu cevaplandıramayıp, kerameti kendinden menkul görmesi gibi.

Devrimci proletarya, gireceği ve destekleyeceği Geçici Devrimci Ortak Seçim Bloku'nun, Dev-Genç'in Seçim Bloku'nun, TEP'in Seçim Blokunun, yerine ve şartlara göre SDP'nin bağımsız adaylarını desteklemesi çağrısını yapmalıdır. Çünkü, bugün SDP açıkça anti-Marksist-Leninist bir çizginin savunucusu olmasına rağmen, 12 Mart dönemi faşizmine karşı ve ondan sonraki politik mücadelesinde görüldüğü gibi anti-faşist ve anti-emperyalist bir çizgiye de sahiptir.

Devrimci proletarya, Geçici Devrimci Ortak Seçim Bloku'nu ve diğer blokları proletaryanın asgari programını savunan TBP adaylarına seçim günü, uygun yerlerde, oy vermeye çağırmalıdır.

Devrimci proletarya seçimler döneminde olsun, özellikle seçimlerden sonra olsun, emperyalizme, özellikle iki süper devlet, ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmine, komprador bürokrat burjuvazi ve feodal toprak ağalarına karşı geliştirecek bir orta burjuva ve küçük burjuva hareketini geliştirebilmek için ortaya çıkabilecek durumu gözönüne almalıdır. Bu bakımdan devrimci proletarya, seçim döneminde asgari programının temel ilkelerini esas alarak halkın acil taleplerini savunmalıdır. Fakat seçimlerin sonucunu kendiliğindencilığe terk edemez. Güçlü olduğu yerlerde Geçici Devrimci Ortak Seçim Bloku'-

nun bağımsız adaylarını desteklemek, seçim boyunca propaganda yapmak ve siyasi gerçekleri açıklamak yetmez.

Seçimi boykot etmenin yanlış olduğu bugünkü şartlarda, seçimi ülke çapında düşünmek gerekir.

Bugün Seçimlerde Somut Önerilerimiz Şunlardır

1 — Halkın Sesi, Halkın Yolu, Gençlik Birliği, Halkın Birliği, Halkın Kurtuluşu, Kurtuluş Bayrağı ve Kurtuluş Yolu Yayınlarının kuracağı Geçici Devrimci Ortak Seçim Bloku'nu kuvvetli olduğu yerlerde desteklemelidir.

2 — Geçici Devrimci Ortak Seçim Bloku, Dev-Genç'in güçlü olduğu yerlerde Dev-Genç Devrimci Seçim Bloku'nu desteklemelidir.

Geçici Devrimci Ortak Seçim Bloku, yukarıdaki iki şartın olmadığı yerlerde,

1 — Devrimci Dev-Genç Seçim Bloku ve TEP Seçim Bloku ile birlikte Sosyalist Devrim Partisi'nin anti-faşist ve anti-emperyalist çizgisini tutarlı bir şekilde savunacak adaylarını desteklemelidir.

2 — En geniş cepheyle Türkiye Birlik Partisi'nin demokrat ve yurtsever adaylarını destekleyerek, onunla seçim günü geçici bir eylem birliğine girmekten çekinmemelidir. Kendiliğindencilığe teslim olmamalıdır.

3 — Geçici Devrimci Ortak Seçim Bloku, Dev-Genç Devrimci Seçim Bloku, TEP Seçim Bloku ve SDP, TBP ve kendilerinin seçime katılmadığı yerlerde parlamentodan dolayı bir şekilde yararlanabilmenin şartları olduğu için, kendiliğindencilığe teslim olarak izlenecek her yanlış politikayı mahkûm etmelidir. Şöyle ki.

Devletlerin bağımsızlık, milletlerin kurtuluş, halkların devrim için mücadelelerini geliştirdiği günümüz şartlarında, faşizmin baskılarına ve modern revizyonistlerin ihanet-

lerine rağmen kendiliğinden de olsa çeşitli milliyetlerden halkımızın mücadelesi gelişmektedir.

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin uşakları T«K»P, TSİP, TİP modern-revizyonistlerinin T«K»P'nin yönettiği DİSK yönetici kılığıyla beraber halkımızı büyük burjuvazinin partisi reformist CHP'nin kuyruğuna takmak istemelerine karşılık, CHP içinde de orta burjuva ve küçük-burjuvaların **demokrasi ve bağımsızlık mücadelesi** kendiliğinden de olsa tutarsız da olsa gelişmektedir.

Bu arada seçim adaylarının tesbiti için yapılan mücadeleyi orta burjuvalar ve küçük burjuva demokrat ve yurtsever unsurlar kaybetti. Yani ön sıraları alamadı veya liste dışı kaldı veyahut da veto edildi. Devrimci proletaryanın katılacağı Geçici Devrimci Ortak Seçim Bloku bu durumu değerlendirmelidir.

Tercihli oy sisteminin olduğu bugün, listenin aşağılarına düşmüş **demokrat ve yurtsever CHP'li adaylar tercih edilerek seçim günü de mücadele edilmelidir.**

Bugünkü şartlarda bundan başka izlenebilecek bir politikayı tartışmak üzere, **bu doğru ve somut öneriyi** devrimci proletarya her yerde savunmalıdır. Bu şartların olmadığı yerlerde, yani tümüyle büyük burjuvazinin, feodal toprak ağalarının olduğu yerlerde, desteklenecek bağımsız bir aday yoksa, o yerlerde, seçim dönemince propaganda yapılmalı, siyasi gerçekler açıklanmalı (her yerde olduğu gibi); fakat seçim günü **o yerlerde oy kullanma boykot edilmelidir.**

Bu arada şunu önemle belirtelim ki, CHP'nin merkez yoklamasıyla listesine aldığı **Özgürlük Yolu** modern revizyonistleri, T«K»P, TSİP ve TİP modern revizyonistlerinin **ezen ulus şovenizmini** ezilen ulus milliyetçiliği tezleriyle birleştirerek bunu gizleme rolünü yüklenmiş, Kürt ulusu

içinde sinsice çalışan, Sovyet sosyal-emperyalizminin ajanlarıdır. Bunlar, acımasız bir şekilde teşhir edilmelidir.

SEÇİMLER ve BAZI GÖRÜŞLER ÜZERİNE

Seçim dönemine girilmesiyle birlikte halkımızın mücadelesi kitlesel bir şekilde yükseldi. Halkımızın kendiliğinden de olsa yükselen mücadelesine çeşitli sınıf ve tabakalar ve onların siyasal hareketleri acaba nasıl tavır alıyorlar?

Sovyet sosyal-emperyalizminin uşakları modern-revizyonistler, halkımızın yükselen mücadelesini bugün büyük burjuva reformizminin kuyruğuna takmak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Sosyalizm kisvesi altında halkımızı aldatmak, onları reformculuğun duvarları arasına hapsedmek, demokrasi ve bağımsızlık mücadelesini önlemek için her türlü gayreti gösteriyorlar. Modern-revizyonistler, yarın Sovyet sosyal-emperyalizmine bağlı sosyal-faşist bir diktatörlük kurmak için, bugün, gelişen anti-faşist mücadeleyi faşizmle uzlaşarak bastırmak için her yola başvuruyorlar.

Grevleri fabrika duvarları dışına taşırmamak, genel grevleri otobüslere hapsedmek, köylülerin mücadelesiyle işçilerin mücadelesini birbirinden koparmak, köylülerin gelişen mücadelesini reformizme teslim etmek, faşist kontr-gerillanın siyasal cinayetlerine işçileri ve köylüleri seyirci bıraktırmak için demokratlara, yurtseverlere ve proleter devrimcilere «Maocu», «goşist», «anarşist» v.s. diye küfretmek suretiyle faşizmle uzlaşan modern reviz-

yonistler, sosyal faşist bir diktatörlük için **ne mümkünse** onu yapmaktadırlar.

T«K»P sosyal-faşistleri «**Bizim Radyo**»'da her gün proleter devrimcilere, demokratlara ve yurtseverlere küfrederken, seçimlerde, başta işçi sınıfı olmak üzere geniş emekçi halk yığınlarını her gün **sadece MC** hükümetini devirmek için burjuvazinin reformist partisi CHP iktidarı için oy vermeye çağırmaktadır.

Ürün dergisi, Nisan 1977'de şöyle diyor.

«... Baş hedef, gerici-faşist kırması bu karanlık güçleri bir an önce iş başından uzaklaştırmaktır. Bu bakımdan özel niyetler ne olursa olsun, her türlü hedef şaşırtıcı davranıştan, demokratik devrimci güçlerin birliğini zedeleyici, bölücü her türlü ters hareketten titizlikle kaçınmak gerekir.

...

«... Eli yurtsever kanına bulanmamış (!?), adı faşist teröre karışmamış parti (!?) ve kişilerden kurulu bir hükümetle seçimlere gidilmesi...

...

Baş hedef, ilk süprüntüyü temizlemek, gerici faşist kırması MC'yi bir an önce **işbaşından uzaklaştırmaktır**» (abc) (Sayı 34, Sayfa 3-4-5).

İşçi sınıfını ve geniş emekçi halk yığınlarını egemen sınıfların kuyruğuna takarken, gece-gündüz devrimcilere küfreden **Ürün** sosyal-faşistlerinin yanısıra, TSİP sosyal-faşistleri de aynı görevi yüklenmişlerdir. Fakat bunların içinde DİSK'in yönetimini gerici tüzük kurallarıyla gasp eden DİSK'in modern-revizyonist yöneticileri, en tehlikeli dir. Çünkü işçi sınıfının, reformizmin ve darbeciliğin cirit attığı bir ortamda söke söke kopardığı ekonomik ve demokratik hakları için mücadelesini dışardan seyreden;

kazanılan bu zaferlerden yararlanmak için fırsat kollayan; zaman zaman «anarşidir, bizim ilgimiz yoktur» diye bu mücadeleye saldıran DİSK'in yıllanmış modern-revizyonist yöneticileri, bugün Sovyet sosyal-emperyalizminin güdümünde sosyal-faşist bir diktatörlük kurmak isteyen T«K»P'nin güdümündedirler.

Türk-İş, CIA emrine girdi ve yıllarca işçi sınıfının gelişen mücadelesini, egemen sınıfların çıkarları uğrunda her türlü yola başvurarak önlemeye çalıştı.

Sarı Türk-İş'in önleyemediği işçi sınıfının ekonomik ve demokratik mücadelesini, DİSK modern-revizyonistleri çeşitli yollarla önlemeye çalışıyorlar.

DİSK, dışta ABD emperyalizmi gibi baş düşmanımız olan Sovyet sosyal-emperyalistlerinin sendikalarıyla ilişki kurarak, dünya üzerinde hegemonya kurmak isteyen Sovyet sosyal-emperyalizminin bu emeli için «Asya'da ve bütün dünyada» bu ilişkileri daha da ileri götüreceğini belirtiyor. (DİSK dergisi:, Say. 2 (32), Şubat 1977, Sayfa 87)

Ülke içinde ise Marksist-Leninistlere, demokratlara ve yurtseverlere küfrederken, onlara karşı faşistlerle birleşmeden çekinmiyor. Öte yandan Marksist-Leninist hareketin gelişmemesi için, modern-revizyonist T«K»P'nin yönlendirdiği DİSK, revizyonist ve reformistlerle birleşerek başta işçi sınıfımız olmak üzere halkımızı büyük burjuvazinin partisi CHP'ye teslim ediyor.

DİSK Genel Yönetim Kurulu ile Başkanlar Konseyi'nin 20-21 Şubat 1977 tarihli toplantısında:

«İşbirlikçi tekelci (!) sermaye ile tüm emekçi halk arasındaki mücadele günümüzde faşizm ile demokrasi (!?) arasındaki mücadele şeklinde öne çıkmaktadır. Sömürücü güçler işçi sınıfının ve tüm çalışanların her türlü de-

mokratik hak ve özgürlüğüne karşı yoğun bir saldırı içindedirler. **İşçi sınıfı ise, işveren (!) sınıfına karşı mücadelesini demokrasi şartları altında sürdürmeden yanadır (abc).** Demokrasi şartlarında (!) işveren (!) sınıfına karşı mücadele daha etkin (!) ve yaygın araçlara kavuşur.

«DİSK bu konumda (!) önümüzdeki seçimlerde CHP'yi destekleme kararı almıştır» (**DİSK dergisi**, Sayı 3 (33), Mart 1977, Sayfa 106) derken, **hiçbir şart ileri sürmeksizin**; faşizmi uygulamış, karakteri gereği uygulamaktan başka (dünya ve Türkiye ölçüsündeki gelişmeleri sözkonusu etmiyoruz) çaresi olmayan egemen sınıfların reformist Partisi CHP'yi, «demokrasi şartları» yaratacak diye **desteklemeyi baş hedefi** haline getirmiştir.

Ülkemizde kendiliğinden de olsa çeşitli milliyetlerden halkımızın mücadelesi geliştiğinden, modern revizyonist DİSK yönetimi bu açıklamasından 2 ay sonra, yani tam 54 gün geçtikten sonra, teslimiyetine, daha doğrusu işçi sınıfına hiyanetine bir kılıf getirmek zorunda kalmıştır:

Şu açıklamayı yapmışlardır:

«DİSK'in bu kararı bağımsızlık (kimlere karşı?), demokrasi (hangi sınıfın?), barış (halk içinde mi, egemen sınıflara karşı mı?), toplumsal ilerleme (!) ve sosyalizm (kiminle kime karşı?) savaşımından en küçük taviz vermeksizin (?) alınmıştır.

«MC partileri ulusal zenginliklerimizi, ulusal onurumuzu emperyalist güçlere peşkeş çekmiş, emekçi halkımızın hak ve özgürlüklerini ayaklar altına almıştır (ya CHP?)» (**Politika** gazetesi, 17 Nisan 1977).

Yukardaki kılıf bile modern revizyonizmin, revizyonizmin ve reformizmin hiyanetini gizleyemiyor. Aşağıdaki açıklama bunun en açık kanıtıdır:

«Gerçekte bundan sonraki bölümünde işçi sınıfının (halkın diğer kesimleri ne olacak?) demokratik, akademik ve toplumsal istemlerini 17 bölüm halinde sıralamakta ve **CHP'nin Kasım 1976 Kurultay'ında saptanan ekonomik, demokratik istemlerle DİSK'in istemleri arasındaki bağa** (!) (abc) dikkati çekmektedir» (agy).

Böylece onlar, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bir kliğinin partisi olan CHP ile aynı çizgide birleştiklerini itiraf etmektedirler.

Dev-Genç'in genel olarak benimsediği **Devrimci Yol** dergisinin görünüşte «sol», özünde sağ oportünist görüşlerini ve **Kurtuluş Sosyalist Dergi'nin** tıpkı **Devrimci Yol** gibi Marksist lafızlarla geçiştirdiği, somuta indirgemekten korktuğu görüşlerini kısaca yukarıda sergilemiştik. Bu bakımdan geçiyoruz.

TEP'in görüşlerini sergileyen Bağımsız Türkiye, 14 Mart 1977 tarihli 14. sayısında:

«... CHP önümüzdeki seçimlerde desteklenmeli midir? Soruyu cevaplandırmak için henüz vakit erken. Eğer CHP sağa kayışını frenleyebilir, siyasi **demokrasiyi içtenlikle savunduğunu eylemiyle kanıtlarsa**, seçim kanununun özelliği göz önünde tutularak, oy bölünmeleriyle AP'nin ekmeğine yağ sürme durumlarından kaçınılmalıdır.» (abc) (sayfa 3) diyor.

TEP veya Bağımsız Türkiye, bu arada CHP'nin «demokrasiyi içtenlikle savunduğunu eylemiyle kanıtladığını» tesbit etmiş olacak ki:

«... Bugünkü koşullarda CHP'nin seçimi kazanması bu sınırlı demokratik istemlerin gerçekleşmesinin tek yolu olarak gözüküyor» (**Bağımsız Türkiye, Sayı 20, 2/5/1977, Sayfa 5).**

«... Egemen güçlerin, özellikle işbirlikçi sermaye...

CHP'yi dişlerine göre bir iktidar partisi durumuna getirmek için, bu partinin demokrasici, halk ı, dönüşümcü yanlarını budamakla meş    (Age, Sayı: 14, Sayfa: 3) diyen buna rağmen,              (!) d n ş mc   CHP'nin en azından listelerine ve bu listelerin tanzimi politikasına barksak, her gün biraz daha gerici bir yönetimin eline geçen CHP'yi destekleme kararı alan **Bağımsız Türkiye**, bu durumda sadece oport nistliğini sergiliyor.

Halkın Sesi ve **Aydınlık** oport nistlerine gelince. Esas  izgisi **her dönem sınıf işbirliği** olan PDA'nın izleyicileri **Halkın Sesi** ve **Aydınlık** sağ oport nizminlerini      lafazanlıkla gizlemeyi **hiç bir zaman** elden bırakmamışlardır. Zaten varlık şartları da, **sadece** dergi sayfalarında r zg ra göre yelken a malarına bağlıdır. Her ne kadar **Halkın Sesi** oportünistlerinin değişmez bir çizgisi olduğu söylenip bu oportünist hareketin sözde bir kararlılık içinde olduğu belirtiliyorsa da, bu yüzeyden bakışlar, onun sınıf işbirliği karakterini değiştiremez ve **her zaman** olduğu gibi r zg ra göre yelken açma politikalarını da ortadan kaldıramaz.

Sosyal-pratik karşısında devrimci bir partinin veya bir hareketin kararlı olması için o partinin veya hareketin, halka güveni, bilimsel sosyalizmi esas alması gerekir. Oysa PDA izleyicisi **Halkın Sesi** ve **Aydınlık** oportünistleri, **her zaman** burjuvaziye güveni subjektivizmi ve dogmatizmi esas almıştır. Zaman zaman sözüm ona somut şartlar üzerine yaptıkları tahlilleri ise, **sadece** burjuvaziye dayanan **subjektif** tahlillerdir. Sebep de, burjuvaziye dayanmayı esas almalarıdır. Nitekim, sosyal-pratik bu hareketin sınıf işbirlikçi karakterini her zaman acımasızca ortaya koymuştur, koymaya devam edecektir de.

Devam edelim:

«... Seçim imkânlarını kim kullanacaktır?

«Eğer ihtilalci proletarya için bu imkânlar olsaydı, bunu somut şartları tahlil ederek tartışırdık.

«O zaman... bu durumda devrimci proletaryanın taktiği... **boykot** olmalıdır. Seçimlerin **esas** anlamı faşist diktatörlüğü meşrulaştırmak ve parlamenter hayalleri yaymak olduğuna göre **demokrasi isteyen halk seçimleri boykot etmelidir** (abc).

«Biz boykotu pasif bir taktik olarak görmüyoruz. Tam tersine **boykot, seçimlerin anlamını, faşist diktatörlüğü, parlamenter hayalleri açığa çıkaran ve mahkûm eden** (abc) **aktif** (aç. Aydınlik) **bir kampanya ile sürdürülmeli, halka tek kurtuluş yolu gösterilmelidir** (abc). Faşizmin halkı bastırması karşısında da güçlenen revizyonist teslimiyetçiliğe ve reformculuğa karşı mücadele bugün büyük bir önem kazanmaktadır. Faşizme karşı mücadele, revizyonizme ve reformculuğa karşı mücadeleden ayrılmaz. **Boykot taktiği faşizme, reformculuğa ve revizyonizme karşı mücadeleyi birleştirmektedir** (abc).

«Seçimlerde faşizme karşı olan bir partiye oy vermek çağırısını reddetmek, faşizme karşı ittifak politikasından vazgeçmek demek değildir» (**Aydınlik**, Sayı 55, Sayfa 24).

Eylül 1975'de alabildiğine «sol» bir anlayışla, soyut laflarla **Aydınlik**'ta seçimi boykot ederlerken, aynı dönemde **Halkın Sesi**'nde, «Niçin boykot çağırısı yapmıyoruz?» diye sözde seçimi boykot etmediklerini söylüyorlar (4 Ekim 1975, Sayı 26, Sayfa 3). Yine aynı sayıda:

«Hiç bir partiyi desteklemiyoruz.

«Bununla beraber, Türkiye Birlik Partisi'ne oy verilmesine karşı değiliz» (agy, Sayfa 3) diye de başlık atıyorlar.

Aydınlık'da (Sayı 55) soyut «sol» gevezelik yapan, seçimlere **nasıl boykot edilmesi** gerektiğini somuta indir-meyerek açıklamayan bu oportünistler, **Halkın Sesi**'nde de **neden boykot edilmemesi** gerektiğini bilimsel ve somut bir temele oturtamıyorlar, **ülke çapında** ne yapılması ge-rektiğini açıklamayı gerekli bulmuyorlar. Bugüne kadar da bu oportünistliklerine ilişkin olarak sözde de olsa herhan-gi bir özeleştirileri yoktur. Buna da gerek duymuyorlar.

Neden görsünler ki? Veya daha nasıl görebilirler ki? Proletarya sınıf temeline dayanmayan bu oportünist ha-reket, **sadece** dergi sayfaları arasında boğulmayı tercih ediyor. Kitlelerle bağı olmayan **bu sınıf işbirlikçisi hare-ket**, bu karakteriyle, sınıf işbirliği ile «sol» lafazanlık ara-sında gidip gelmeye mecburdur.

1975'deki oportünist politikalarını şimdilik kısaca ke-selim de, 1977'deki seçimler için ne önerdiklerine bakalım. Her pratiklerinde olduğu gibi 1975 seçimlerinde de, **kendi-liğindencilğe boyun eğen Halkın Sesi** ve **Aydınlık** oportü-nistleri, 1977'de de **gene kendiliğindencilğe** boyun eğiyor-lar. Ve bunu öneriyorlar. Çünkü birincisi, şimdilik karşıla-rında, her şeyiyle bu oportünizmi açığa çıkaran ve bunu çeşitli milliyetlerden halkımıza anlatan bir hareket yok.

Halkın Yolu eskiden (şimdi de) proleter-devrimci gör-düğü **Halkın Sesi**'ni ve **Aydınlık**'ı, O'nun sınıf temeline inerek eleştirmekten çok uzak. Tekke olarak karşısına çık-tığı, fakat özünde «proleter devrimci» gördüğü **Aydınlık**'ı sınıf temeli üzerinde eleştirip mahkûm edemez. Ya **Halkın Kurtuluşu** gibi kâh işi sağırılığa vurup geçiştirecek, ya da gene **Halkın Kurtuluşu** gibi, lumpen tavırlarla tekkeyi ko-rumak aşkına hotzotculuk yapacaktır.

Halkın Birliği ve **Halkın Kurtuluşu** küçük-burjuva dev-rimcileri, yola tıpkı **Halkın Yolu** gibi **Halkın Sesi** ve **Aydın-**

lık oportünistleri «proleter-devrimcidir» anlayışıyla çıkmışlar ve PDA'yı ideolojik olarak mahkûm eden Marksist-Leninist İbrahim KAYPAKKAYA'yı inkar; O'nu **Denizle** bir ve aynı yapmak için **Vatan gazetesi**'nden de yararlanarak putlaştırıp **sıradan bir yiğit derekesine** düşürmeye çalışmışlardır.

Geçmişî cesaretle aşmak istediklerini söyleyen **Halkın Yolu, Halkın Birliği** ve **Halkın Kurtuluşu**; **Aydınlık** ve **Halkın Sesi**'ne karşı **savunmalarında** kopya ettikleri İbrahim KAYPAKKAYA'nın sistemleştirdiği temel teorik görüşlerini, daha **ciddi**, daha **bilimsel**, daha **cesurca** ve daha **dürüst** bir şekilde ele almak zorundadırlar.

Sırası gelmişken belirtelim ki, «her şey bizimle başlar» anlayışı, hiç bir zaman kimseyi kurtarmaz ve küçük burjuvazinin hayattan kopuk bu idealist formülasyonu, sosyal-pratiğin acımasızlığı karşısında tutunamaz, çöker. Bu idealist anlayışla yola çıkılarak kurulmuş ve sağlamlaştırılmaya (!) çalışılan eklektik görüşlerle oluşturulan ilkesiz birlik cepheleri de çöker.

Geçiyoruz ve devam ediyoruz.

Halkın Sesi oportünistleri her zaman savundukları **kendiliğindenciliği**, 1977 seçimleri için subjektif tahlillerle inşa ettikleri fomülasyonlarla da savunuyorlar.

CHP, kendilerinin de sözümona teşhir ettikleri gibi emperyalizmin işbirlikçisidir. Özellikle iki süper devlet, ABD emperyalizmiyle Sovyet sosyal-emperyalizmi arasında denge tutturmaya çalışan **işbirlikçi** bir partidir. Yani komprador-bürokrat burjuva ve büyük toprak ağalarının partisidir. Programı, **özellikle sosyal-pratiği ve dengeci politikası** da bilinmesine rağmen, **Halkın Sesi**, herkesi kör, kitleleri sürü yerine koyarak;

«1 — İki süper devlete karşı yurdumuzun bağımsızlığını savunmak.

«2 — Toprak ağalarının topraklarının yoksul ve topraksız köylüye dağıtılması.

«3 — Emekçi halka düşünce ve örgütlenme özgürlüğü; işkencecilerden ve katillerden hesap sorulması.

«CHP halkın bu en temel ve en acil taleplerini seçim bildirgesine koyduğu taktirde bütün halkı kendisine ay vermeye çağıracağımızı açıklıyoruz» diye burjuvaziye teslimiyet bayrağını çekiyor (Sayı 103, 5 Nisan 1977, Sayfa 17), **işbirlikçi siyasetini**, her zaman olduğu gibi, tıpkı 1975 seçimleri için **Aydınlık**'da (Sayı 55) yaptığı gibi «sol» lafazanlıkla örtmeye çalışıyor ve şöyle devam ediyor.

«Halkın mücadelesi yükselmeye devam etmektedir. Seçimlerle birlikte bu yükseliş daha da hızlanacak ve kitleler daha geniş saflar halinde siyaset sahnesine çıkacaklardır. Bu dönemde temel devrimci görev kararlılıkla kitlelerin başına geçmek, iki süper devlete karşı mücadele bayraklarını kitlelerle birlikte, yükseltmektir.»

Zavallılar...

Halkın Sesi sınıf işbirlikçilerinin suratı her konuda olduğu gibi bu konuda da acımasızca açığa çıkarılmalıdır. Fakat biz bu yazımızda konumuz gereği kısaca bazı konulara değinmekle yetinmek durumundayız.

Birincisi, tutarsız bir demokrat olan TBP, **Halkın Sesi** oportünistlerinin sözünü ettiği «halkın en temel ve en acil talepleri» ni yıllarca **savundu**. Bugün gösterdiği, yarın da göstereceği tutarsızlığı **Halkın Sesi** oportünistleri utanmadan görmemezlikten geliyorlar. Çünkü **Halkın Sesi** işbirlikçileri yarı-sömürge Türkiye'de halkın bağımsız gücüne değil de, reformist büyük burjuvaziye dayanmak istiyor. Onun için orta burjuvazinin tutarsız demokratlarına önderlik et-

meyi değil de, reformist komprador bürokrat burjuvaziye teslimiyeti tercih ediyor. Tıpkı 1968-1972 arasında **reformist komprador burjuva darbeciliğine** teslim olması gibi.

İkincisi, dünyamızın ve ülkemizin içinde bulunduğu şartlardan ve özellikle halkın gelişen mücadelesinden dolayı büyük burjuva reformisti CHP, bu temel ve acil talepler doğrultusunda dün (1965-1969-1973) yaptığı gibi, bugün de **genel ve soyut formülasyonlar ileri sürebilir**. İşte Halkın Sesi oportünistleri sınıf işbirliği politikalarına kılıf geçirebilmek için bu fırsatı kolluyorlar.

Zavallılar...

Üçüncüsü, devrimci proletarya herkesi kazanmayı düşünür. Fakat bunu kendi temel programı temelinde verdiği bağımsız mücadele ile ele alır. Teslimiyet için fırsat bekleyerek değil.

Dördüncüsü, Halkın Sesi oportünistleri devrimci proletaryanın koyduğu halkın temel ve acil talepleri etrafında birleştirilmesi gereken **bütün** sınıf ve tabakaları **bağımsızca** birleşmeye çağırıyor. Aksine büyük burjuva reformisti CHP'nin kuyruğuna takılmak için **sadece «CHP'li kitlelerle»** (abc) birlik olmayı öneriyor **Halkın Sesi**, Sayı 103, Sayfa 3). Tıpkı T«K»P, TSİP, DİSK, **Özgürlük Yolu** ve TEP gibi. Buna engel olmak, devrimci proletaryanın görevidir.

Beşincisi, Halkın Sesi oportünistleri, sınıf mücadelesini seçimler gibi özel bir mücadeleye tabi kılıyor, CHP'ye sığınmaya çalışıyor. Diğer sınıf ve tabakaları yok sayıyor. Bir başka deyişle bu oportünist tekke, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm halk yığınlarını, kitleleri unutturmaya çalışıyor. Bugün böyle ortaya çıkan subjektivizm, yarın daha değişik şartlarda, daha değişik şekillerde ortaya çıkacaktır.

Altıncısı, Halkın Sesi oportünistleri subjektif tahlilleriyle halkı aldatmak için ne mümkünse onu yapıyor. İşbirlikçi büyük burjuvazi ve feodal toprak ağalarının partisi diye nitelediği CHP'nin işbirlikçi siyasetini gizlemek için ne mümkünse onu yapıyor. İşte, oportünizmin sınıf temelinden soyutladığı bir incisi daha: «Güven verme» (**Halkın Sesi**, Sayı 103, Sayfa 3). Bunu **Halkın Kurtuluşu** söylese, kendi düz mantığı içinde doğrudur. Çünkü Halkın Kurtuluşu, CHP'yi büyük burjuvazinin **yönlendirdiğini** söylemesine rağmen, gene de «orta burjuvazinin partisidir» deyip işin içinden çıkıyor.

Yedincisi, Halkın Sesi oportünistleri, «bir yandan süper devletlere, bir yandan halka dayanmak mümkün değildir» diye CHP'yi sözümona eleştirdiği halde, gene de **subjektif tahlillerle, hayallerle**, kendini olduğu gibi halkı da aldatmaya çalışıyor.

Sekizincisi, Halkın Sesi oportünistleri de diğer her türden akımlar gibi yüzeyde birkaç sözcükle sadece bir iki parti üzerinde duruyor. Diğerlerini hep beraber ele alıp somuta indirgemekten alabildiğine kaçınıyor.

Dokuzuncusu, Halkın Sesi oportünistleri, «süper devletlerin işbirlikçisi partilerle oy verilmemesi için çağırı yapacak» larını söyleyerek işin kolayına kaçıyorlar. Yani ajitasyona. Fakat siyasi gerçeklerin açıklanması için propaganda yapmaya hiç yanaşmıyorlar. Yani esas davamız olan, sınıf mücadelesinde ne yapılması gerekir sorununu hiç hatırlamıyorlar bile. İşte, sınıf işbirliği politikasını açığa çıkaran mihenk taşı.

Onuncusu, Halkın Sesi oportünistleri, «en geniş kitle» ile «CHP'li kitleler» arasında «yılan eğrisi» çizmiş; ama gerçeği örtemediği gibi kendi gerçek suratını da gizleyememiştir. Özellikle **Halkın Yolu**, bu gerçekler karşısında

düşünmeli ve geçmişi aşmada gerçekten bilimsel, cesur, dürüst ve ciddi olup olmadığını bir kez daha gözden geçirmelidir.

Onbirincisi, proletaryanın programını savunmak istemeyen sınıf işbirlikçisi **Halkın Sesi**, devrimde köylülüğün rolü, devrim ne şekilde sonuca götürülmeli, devrimde CHP'nin rolü nedir sorularına cevap aramaktan şiddetle kaçınıyor.

Onikincisi, **Halkın Sesi** oportünistleri feodal düzenin temellerine karşı köylülükle birlikte değil, büyük burjuvazinin, reformist burjuvazinin partisi CHP ile birlikte mücadele edilebileceği imajını yaymaya çalışıyor. Dün olduğu gibi bugün de sınıf işbirlikçiliğini değişik şekillerde ve ne pahasına olursa olsun savunması, bunun en açık kanıtıdır. Başka bir deyişle o, proleter devrimci önder İbrahim KAYPAKKAYA'ya «Troçkist» lik çamuru atmasına rağmen, eskiden de olduğu gibi, burjuvaziye güveni esas almakta, Troçkist tezleri savunmaktadır.

Halkın Yolu küçük-burjuva devrimcileri ise, imkanları varken şimdiye kadar somut bir öneri getirmediler. Tıpkı **Halkın Sesi**, **Halkın Birliği**, **Halkın Kurtuluşu**, **Gençlik Birliği**, **Kurtuluş Sosyalist Dergi**, **Devrimci Yol** gibi **Halkın Birliği** ile **Halkın Kurtuluşu**'nun Seçim Bloku'nun ne getirip ne getirmediğini ayrıca söz konusu edeceğiz.

Halkın Yolu, bugün hangi şartlarda seçime gittiğimizi; kitlelerin seçim karşısındaki tavrını; «proleter devrimciler»in genel olarak seçimi nasıl değerlendirdiğini; seçimlerdeki tutumun nasıl olması gerektiğini; taktikimizin ne olması gerektiğini devamlı soyut planda kalarak anlattı. Somuta indirgemekten korktu. Ayrıca, çeşitli parti ve kişiler karşısında tavırsız kaldıkları gibi **Halkın Birliği** ve **Halkın Kurtuluşu** ile 1 Mayıs için eylem birliğine, daha doğru-

su proletaryanın partisinin kurulması için (!) ilkesiz birlik cephesine katıldıkları halde Seçim Bloku hakkında bir şey söylememeyi tercih etti: bugüne kadar yaptığı gibi.

Halkın Yolu'na şimdiye kadar izlediği politikadan dolayı sorma hakkımızı kullanacağız ve soracağız: Acaba yine **Halkın Sesi**'ni mi bekliyorsunuz? Böyle olsa da, olmasa da şunu hemen belirtelim ki, «kendini aşmak»; ideolojik, politik ve örgütsel mücadele, **çalışma biçimlerinde** ki bağımsız tavırla hayat içinde ortaya çıkar. Yoksa, bir-bimize «proleter devrimci» payesi dağıtmakla olmaz.

Halkın Yolu, sadece soyut ve genel formülasyonlarla durumu idare etmeye çalışmıştır. Seçimler gibi canlı bir eylemi somut şekilde alıp somut öneriler getirmekten korkmuştur. Bir başka deyişle getirememiştir.

Biz bu yazımızda **Halkın Yolu**'nun seçimlere yaklaşımı esnasında yaptığı bazı tahlillere değinmekle yetineceğiz. Çünkü her hangi bir somut önerisi yok.

Halkın Yolu;

«CHP'NİN TUTUMU:

«'Kurşunlara oylarla karşı duracağız' demektedir, CHP yöneticileri. Oysa emperyalizmin talanına, hakim sınıfların sömürü ve zulmüne oylarla değil ,halkın yenilmez gücüyle karşı durulabilir. Sömürü ve zulüm, halkın fedakâr, kararlı mücadelesiyle yıkılabilir.

«CHP yöneticilerinin faşizmle ve emperyalizmle **uzlaşmaları** (!) ülkesinin bağımsızlığını ve halkının özgürlüğünü isteyen herkes için öğretici olmalıdır. Şu bilinmelidir ki, halkın mücadelesine sırt çevirerek, halk düşmanlarıyla uzlaşarak yurtsever ve demokrat olunamaz. Gerçek yurtseverlik ve demokratlık, halkın bağımsızlık ve demokrasi taleplerini kararlılıkla savunmak ve bu uğurda mücadele etmektir. İki süper devlete, faşist diktatörlüğe, sos-

yal-faşizme ve milliyetler üzerindeki milli zulme karşı çıkmak, toprakların yoksul ve topraksız köylülere dağıtılmasını savunmaktır» (abc), (Sayı 9, Sayfa 3) derken CHP'yi büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının bir partisi değil de, düzeni değiştirebilecek bir parti olarak görüyor. Bir başka deyişle, tutarsız da olsa demokrat ve yurtsever olarak görüyor. Bu subjektif tahlil, siyasal hareketleri ve kişilikleri özellikle sınıf mücadelesinin geliştiği dönemde sağ oportünizme de, «sol» oportünizme de götürür.

Çünkü Halkın Yolu:

«CHP yöneticileri miting alanlarını dolduran işçilerin, köylülerin, tüm çalışanların bağımsızlık, özgürlük ve toprak taleplerine sırt çevirmekte, Kürt ulusunun özgürlüğe kavuşmasını ağızlarına bile almamaktadırlar. CHP yöneticileri yalnız bununla kalmıyorlar, onlar seçimler öncesi Rus işbirlikçisi sosyal-faşistlerle yakınlaşmayı arttırmışlardır. Bu yakınlaşma halkın yararına değil, aksine halka karşı bir işbirliğidir. Çünkü sosyal-faşistlerin emeli ülkemiz üzerinde Sovyet sosyal emperyalizminin hegemonya kurmasıdır. Onlar kısa vadede doğrudan sosyal-faşist iktidar imkanını pek göremediklerinden, bu dönemde sosyal-emperyalizme daha geniş mevzileri kazandıracak bir hükümet istemekte, bu yolda CHP'yi bir basamak olarak kullanmayı hesaplamaktadırlar» (agy, S. 3) derken de, CHP'nin ABD ile ilişkilerini gözardı ederek subjektif tahlillerle oyalanarak kendi kendilerini aldatıyorlar. Çünkü bugünden kaçıyorlar. Çünkü dünü bilimsel, dürüst, ciddi ve cesurca değerlendiremiyorlar. PDA'yi, evvela küfreden, sonra da rahat rahat «proleter devrimci» diye ilân edenler, yani sınıf mücadelesinden değil de kitabi derslerden hareket edenler hayatın karmaşıklığı, sınıf mücadelesinin

acımasızlığı karşısında böylesine gülünç durumlardan kurtulamazlar.

Halkın Yolu; Halkın Birliği ve Halkın Kurtuluşu gibi içi ne düştüğü «proleter devrimci» sarhoşluğundan bir türlü kendini kurtarıp, kiminle beraber, nereye kadar, kime karşı savaşabileceğini düşünemiyor: Nitekim:

«Seçim döneminde faşist diktatörlük halka karşı saldırı ve terörünü arttıracak, sosyal-faşistler ihanetlerine yenilerini ekleyeceklerdir. Proleter devrimciler bu saldırı ve ihanetlere karşı en önde karşı durmalı, kitlelerin güvenini kazanmalı, faşizmin ve sosyal-faşizmin hesaplarını, özellikle reformcu (hangi sınıfın reformculuğu?) CHP yöneticilerinin sosyal-faşistlerle olan **uzlaşmasını** (!) teşhir etmelidirler. Bu mücadele içinde proleter devrimciler kitlelere, özgürlüğe ve bağımsızlığa seçimle değil, ancak kendi kollarındaki güçle emperyalizme ve faşizme karşı uzun süreli bir mücadeleyle ulaşabileceğini açıklamalı, halkın bu uğurda güçlerini toplaması için mücadele etmelidirler» (abc), (agy, S. 3) derken, sadece sözümona ilkeli laflar ediyorlar. Oysa ki bu, sözde «kendini aşmış-lar» ın «sol» lafazanlığıdır.

Özetlersek:

1977 seçimlerini boykot etmenin yanlış olduğunu doğru olarak tesbit eden **Halkın Yolu**, deyim yerindeyse işi burada bırakıyor, yani sadece bunu söylemekle seçimlerde doğru bir politika tespit ettiğini sanıyor. Nitekim bundan sonrası için **kendiliğindencilığe teslim oluyor**. Durumu soyut «sol» lafızlarla idare etmeye çalışıyor. Fakat sosyal-pratikte olaylar bizim istediğimiz yerde kalamaz.

Devrimci proletaryanın her olayda, her eylemde önderliğini kabul ettirebilmesi için o olayı ve o eylemi bütün yönleriyle ele alması ve somut durumu ilkeli ve somut bir

şekilde değerlendirmesi gerekir. **Halkın Yolu**, seçim mücadelesini bütün yönleriyle ele alamamıştır. Bu yüzden ilkeli olmak adına yaptığı «sol» gevezelik onu, somut öneriler getirmediğinden, kendiliğindenciliğe teslim olarak sağ oportünizme düşmekten kurtaramıyor.

Halkın Yolu'nun yönlendirdiği kitle, seçim dönemi mücadelesinde olsun; seçim günü olsun, kiminle beraber ne yapacağını biliyor mu? Şüphesiz bilemez. Çünkü, **Halkın Yolu**, seçimlerle ilgili 9. sayısında bu yönde açık ve net bir politika ortaya koyamamıştır; yönlendirdiği kitleleri kendiliğindenciliğe teslim etmiştir. Varsa somut önerileri beri gelsinler. Tartışmaya ve doğru politikaları hep beraber (tabii bağımsızlığımızı koruyarak) uygulamaya hazırız.

HALKIN KURTULUŞU VE HALKIN BİRLİĞİ'NİN ORTAK SEÇİM BLOKU ÜZERİNE

İlkesiz birlik cephesi kurmak amacıyla devamlı ortak noktalar arayan **Halkın Kurtuluşu** ve **Halkın Birliği**, 1 Mayıs eylemi için tekkeci bir anlayışla birleştikleri **Halkın Yolu** ile seçim eylemi üzerinde şimdilik birleşememişlerdir. 1 Mayıs eylemi için **Halkın Yolu**'nun bloka sonradan katıldığını biliyoruz.

Üçlü blok 1 Mayıs'ta;

«'1 Mayıs' kampanyasının unsuru olan çalışmaların tümü **Halkın Birliği**, **Halkın Kurtuluşu** ve **Halkın Yolu** tarafından proleter devrimciler tarafından yürütülmelidir. Miting, yürüyüşler, salon toplantıları vb. **sadece** proleter devrimciler tarafından düzenlenmeli ve gerçekleştirilmelidir» (abc) **Halkın Yolu**, 12 Nisan 1977, Sayı 9, S. 7; **Halkın**

Kurtuluşu, 11 Nisan 1977, Sayı 53, S. 3; **Halkın Birliği**, Sayı 6, S. 3, 12 Nisan 1977), diye **grupçu**, **çıkarıcı** ve tekkeci küçük-burjuva politikalarını sergilemekten çekinmeyen bu ilkesiz birlik cephesi, ayrıca hiç sıkılmadan veya gerçek anlamını kavramadan şöyle demişlerdi:

«... **proleter-devrimcilerin militan birliğini** bizzat **hayatın kendisi içinde** gerçekleştirmede azami derecede kararlı ve istekli olmalıdırlar. **Her türlü grupçu ve çıkarıcı davranışlara karşı, ilkeli bir mücadele yürütmelidirler**» (agy) (abc).

Bu anlayış, hayattan kopuk, Marksist lafızlarla kendi kendilerini aldatan küçük-burjuva subjektivizminin ürünüdür.

Bu anlayış, proleter devrimcilerin militan birliğinin lafta sözünü etmesine rağmen, bu üçlü grubun hayatı hiç anlayamadıklarını sergiliyor.

Bu anlayış, proleter devrimcilerin militan birliğini hayatın dışında, grup çıkarlarında arayanların anlayışıdır.

Bu anlayış, proleter devrimcilerin militan birliğinden, ilkesiz birlik cephelerinin dar grup menfaatlerini çıkaran bir anlayıştır.

Bu anlayış, kendisini, her şeyin yerine koymak için çabalayan küçük-burjuva darkafalıdır.

Bu anlayış, halkı kucaklamaktan çok uzak **birkaç öncüyü** halkın yerine koyan, halka gerek duymayan küçük-burjuva ütopyacılığıdır. Gideceği yol da, ya teslimiyet, ya da maceracılıktır.

Bu anlayış, sınıf temeline dayanmayan; uzun, zorlu, fedakâr, bilimsel bir çalışmayı göze almayan küçük-burjuva aceleciliğinin açık bir belirtisidir.

Bu anlayış, halka güvenmek ve ona dayanmak yeri-

ne, dayandığı küçük-burjuva unsurların etkisiyle hareket eden küçük-burjuva grupçuluğudur.

Bu anlayış, ilkesiz birlik cephelerini zorla, somut tahliller yerine subjektif tahlillerle ayakta tutmaya çalışan küçük-burjuva ahbab çavuşluğudur.

Bu anlayış, birleştirilebilecek bütün güçleri birleştirmek için ilkeli bir mücadele yerine, ufak tekkeleri ayakta tutmaya çalışan küçük-burjuva dayanışmasıdır.

Bilindiği gibi, bu anlayışa karşı aylarca ses çıkarmayan **Halkın Sesi** oportünistleri, kendi tekkelerini büyütmek için fırsat kollamayı tercih ettiler. Halkın çıkarları uğruna amansız bir ilkeli mücadele yerine, kendi tekkesini büyütmek (!) için fırsat kolladılar. Dev-Genç ise zaten başından beri tekkeciliği benimsemiştir. Ayrıca, esas olarak Dev-Genç, devrim cephesini tespitte subjektif tahlillerle hareket ediyor ve sonuçta da T«K»P'nin yönettiği DİSK, İGD, İKD, vs. ile eylem birliğine girerek halkımızın demokrasi ve bağımsızlık mücadelesine zarar veriyor. **Gençlik Birliği** ise etkilediği kitleleri hayata ters bir şekilde siyasetten uzak tutmakla meşgul. Bakalım hayatın karşısında ne kadar dayanacak?

Devam ediyoruz.

Bugün, Geçici Devrimci Ortak Seçim Bloku kurmanın şartları vardır. Ve böyle bir blokla seçim mücadelesine katılmak doğrudur. Tabii bu, her hareketin ideolojik siyasal, örgütsel bağımsızlığını koruması ve ayrılık noktaları üzerinde kıyasıya bir mücadele vermesi temelinde olmalıdır. Fakat, **Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği (Halkın Yolu da)** kıyasıya bir ideolojik ve siyasal mücadeleden ve siyasetlerinden korktuklarından kendilerinden başka herkesi görmezlikten gelerek, şimdilik durumu idare etmeye

çalışıyorlar. Böylece de her gün biraz daha ilkesizliğin batağına saplanıyorlar.

Halkın Kurtuluşu ve **Halkın Birliği**'nin ortaya attığı seçim bloku fikri; bu şartlarda doğrudur; fakat bu iki gazetenin politikaları bu fikri geliştirip hayata geçiremez. Çünkü hem 1 Mayıs anlayışları, hem seçim platformu anlayışları, hem de esas olarak sürdürdükleri küçük-burjuva politikası bunun en açık kanıtıdır.

Bu yanlış politika karşısındaki tavır ne **Halkın Yolu** gibi teslim olmak (ki, bu gazete diğerleri gibi, **Halkın Sesi**'ne teslimiyetçi davranıyor); ne Gençlik Birliği gibi siyasetinden korktuğundan hayattan kaçmak ve bunu sektör bir politikayla gizlemeye çalışmak, ne de **Halkın Sesi** gibi dar grup çıkarları için fırsat kollamak olmalıdır. Geçerken belirtelim ki, **Halkın Sesi**'nin esas politikası sınıf işbirliğidir ve **CHP**'ye teslimiyet için fırsat kollamayı esas almaktır.

Devam ediyoruz.

Halkın Birliği ve **Halkın Kurtuluşu**'nun Seçim Bloku üzerine yayınladıkları «Ortak Açıklama» da bu iki gazetenin ideolojik, siyasal ve örgütsel mücadeleyle ilgili anlayışları bir kere daha ortaya çıkıyor (bunun için **Halkın Kurtuluşu**, Sayı 52 ve **Halkın Birliği**, Sayı 6'ya bakınız).

Halkın Kurtuluşu ve **Halkın Birliği** devrimin meselelerinde ilkesiz birlik cephesi kurmak için (tıpkı 1 Mayıs için **Halkın Yolu** ile kurdukları ilkesiz birlik gibi), birbirlerine temel ilkelerden bol keseden taviz vermişlerdir.

Devrimin güçleri, devrimin hedefleri, devrimin yolu, devrimin karakteri, vs. üzerinde sözde çok ayrı düşündüklerini iddia eden bu iki gazete, ilkesiz birlik cephesi kurmak için ne mümkünse onu yapıyor.

Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı, tarihsel gelişimi

üstünde sözde ayrı ayrı düşünen bu iki gazete (çoğu zaman üçü), aralarındaki ideolojik ayrılığı bir anda unutarak «veciz» formülasyonlarla, yani **orta yolculukla** kitlelerin karşısına çıkmaktan korkmuyorlar. Tabii, bu ilkesiz pervasızlığı dar grup çıkarları için kullanmak isteyen **Halkın Sesi** oportünistleri de fırsat kolluyor, yılların verdiği kemikleşmiş tekkecilikleri ile sözde ilkeli bir tavırla saldırmak için fırsat bekliyor.

Halkın Birliği ve Halkın Kurtuluşu, «Ortak Açıklama»larında, CHP konusunda ayrı düşündükleri halde, devrimin hedefi hakim sınıfların partisi CHP'yi subjektif bir tahlille devrimci demokrat gibi göstererek kendilerini kurtarmaya çalışıyorlar. Böylece, dar grup çıkarları için halkı aldatmayı göze almaktan katiiyen çekinmiyorlar. Tıpkı **Halkın Yolu, Halkın Sesi ve Devrimci Yol** gibi.

Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği'nin «Ortak Açıklaması» (bundan sonra bundan kısaca «Ortak Açıklama» diye söz edeceğiz), devrimin yolu için taktiğimizin ne olması gerektiğini belirtmekten her zaman olduğu gibi kaçınıyorlar.

«Ortak Açıklama», her zaman olduğu gibi «düşünce ayrılıklarının köklerini gün ışığına çıkartmak istemiyor», gizlemek için de elinden geleni ardına koymuyor.

«Ortak Açıklama», tartışmaları ilkeli yapmaktan kaçınıyor. Onların tekkeciliği, hotzotçuluğu, halkın gücünü bölen politikaları, sınıf karakterleri ve siyasetlerine güvenmemelerinin sonucudur.

«Ortak Açıklama», bugün sorunumuzun ne olduğunu gündeme getirip tartışmıyor.

«Ortak Açıklama», rahatsız edilmek istenmeyen, iyi-niyetlilerin ilkesiz birliğidir.

«Ortak Açıklama», kendi kendisini tecrit ediyor.

«Ortak Açıklama», siyasetinden korktuğu için tekkelilik yapıyor.

«Ortak Açıklama», dalını budağını buduyor. Halkın gücünü bölüyor. Hedefi genişletiyor.

«Ortak Açıklama», proletaryanın programını derinleştirmek yerine **orta yolu arıyor ve de buluyor** (Menşevizmin değişik fraksiyonları olduğunu unutmamak gerekir).

«Ortak Açıklama»nın sorumluları, proletaryanın politikasını, büyük burjuva reformisti CHP'nin politikasına tabi kılmak için yola çıkanlardır. **Halkın Birliği'nin** doğuşu, Marksist-Leninist İbrahim Kaypakkaya'ya küfredişi, O'nu hata ve sevaplarıyla ele alacağına bir kaleme silip, Deniz ve Mahir gibi yiğit küçük-burjuva devrimcisi olarak göstermek için harcadığı aşırı çabası, **Halkın Kurtuluşu** ve **Halkın Yolu'nun** da bu yönde gösterilen çabaları desteklemeleri, himaye etmeleri, ortaya çıkarılan subjektif tahlillere orta yolu bulduğu için dört elle sarılmaları bunun en açık kanıtıdır.

«Ortak Açıklama», devrimci unsurları toparlamak için değil de, halkın güçlerini bölmek için yola çıkıyor.

«Ortak Açıklama», CHP ve köylülük konusunda orta yolculuk yapıyor.

«Ortak Açıklama»nın sorumluları, tıpkı 1 Mayıs eylemi için **Halkın Yolu** ile bir araya geldiklerinde yaptıkları gibi, **önde yürümekle öncülüğü birbirine karıştırıyorlar**. Oysa ki, bu üçlü blokun sorumluları, «sözde öncülük» anlayışına karşı çıkmışlar, hatta bu konuda özeleştiriler yapmışlardır. Fakat bu üçlü blok, geçmişlerini «devrimci tarzda» aşmak adına, orta yolu bulmaya çalışmışlardır. Nitekim geçmişi, özellikle 1971 mücadelesini her şeyiyle **bir ve aynı** göstermek; subjektivist tahlillerle sempatizan-

larını, özellikle de halkı bu konuda aldatmak için ağız birliği etmişlerdir.

«Ortak Açıklama», dünyayı tahlil ederken iki süper devletin rekabetinin odak noktası Avrupa üzerine yaptıkları mücadeleyi ve bu mücadelenin bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları için en büyük tehlike olduğunu tespit etmek bir yana, göstermek bile istememiştir. (HK, S 52, HB, S 6).

«Ortak Açıklama», kapitalist-revizyonist sistemin buhranının yarı-sömürge Türkiye için ne büyük tehlikeler doğuracağını sözkonusu bile etmemiştir. Sadece, «işbirlikçi kapitalizmin genel ekonomik ve siyasi buhranının derinleştiği» ni söz konusu etmiştir. Bu tespit, unutmaktan çok ülkemizi yarı-sömürge ve yarı-feodal geri bir tarım ülkesi olarak tespit etmeyen Aren-Boran-Kıvılcımlı-Boratav artıkları tahlillerden kaynaklanmaktadır.

«Ortak Açıklama», sınıf mücadelesinin eriştiği boyutları; kitlelerin örgütlenme düzeyini: parlamentarizmin siyasi partilerle beraber ülkemizde bugünkü konumunu somuta indirgemekten (üçlü blokun her zaman ve her yerde yaptığı gibi) korkmuştur. Soyut lafazanlıkla durumu idare etmeye çalışmıştır.

«Ortak Açıklama», iktidar mücadelesinin esas yolunun nereden geçtiğini açık olmayan soyut laflarla anlaşılmaz hale getiriyor; gözardı ediyor. Açık açık vurgulamıyor.

«Ortak Açıklama», mücadele biçimlerinin, somut şartlara göre değişebileceğini açık açık söyleyemiyor. Belli bazı mücadele biçimlerini mutlak ve dogmatik bir anlayışla ele alıyor.

«Ortak Açıklama», seçimi boykot etmenin şartları olmadığını halde, bunu **utangaç** bir şekilde ele alıyor.

«Ortak Açıklama», CHP'nin hangi sınıfların partisi olduğunu açık açık söylemekten korkuyor ve gizliyor. Çünkü, bu konuda orta yolu bulmaya çalışıyor. Fakat, bu arada gene de CHP'yi devrimci-demokrat gösteriyor. Tıpkı, **Devrimci Yol, Ürün, Halkın Sesi, Halkın Yolu** gibi. Bunun için de CHP; «iki süper devlete, faşizme ve sosyal-faşizme karşı **uzlaşıcı**» (abc) olarak gösteriliyor. Gene bunun için CHP'yi, «yığınların egemen sınıflara ve emperyalizme karşı gelişen muhalefetini pasifize etmeye» uğraşan TBP gibi tutarsız demokrat bir parti olarak göstermeye çalışıyor. Bu, **Halkın Yolu, Ürün, Halkın Sesi, Devrimci Yol** gibi CHP'yi desteklemenin kapısını aralayan ince bir oportünizmdir.

«Ortak Açıklama», somut tahlillere dayanmadığından utangaçlığından, daha doğrusu ekonomizmle terorizm arasında zikzaklar çizdiğinden, «**uzlaşıcı siyaset**» izlediğini tespit ettiği (!) CHP'yi yerine ve şartlara göre destekleme yi önereceğine «desteklememe»yi öneriyor. Oysa ki bu tespite göre, «uzlaşıcı siyaset» izleyen CHP, tıpkı TBP gibi tutarsız demokrat bir partidir: ve «**bir parti olarak yerine göre desteklenmelidir**. İşte küçük-burjuva siyaseti: Somut öneriler yerine, soyut lafazanlıklar ve sağdan «sol» a yalpalamalar.

«Ortak Açıklama» ilkesiz, öndersiz bir koalisyon öneriyor.

«Ortak Açıklama», işçi-köylü ittifakı temeline dayanmayan «halkın cephesi» öneriyor. Bu önerisini de her oportünist gibi muğlaklığa boğuyor.

«Ortak Açıklama», ilkesiz birlik cephesi anlayışı ile «proleter devrimcilerin birliğinin sağlana» bileceğine sempatanlarını ve özellikle halkı inandırmaya çalışıyor.

«Ortak Açıklama», seçim gibi kitleleri derinden etkileyen bir mücadeleye ciddi olmayan bir şekilde, **Devrimci**

Yol, Kurtuluş Sosyalist Dergi, Halkın Yolu ve Halkın Sesi gibi soyut lafazanlıkla yaklaşıyor.

Sonuç olarak, **hiç bir öneri getirmeyen** lafazan **Kurtuluş Sosyalist Dergi**, lafta seçimi boykot ettiğini söyleyen **Devrimci Yol ve Yankı Dergisine** verdiği gayrı ciddi beyanatıyla Dev-Genç İstanbul Sekreteri Bülent Uluer, seçimi boykot etmenin yanlış olduğunu sözde söyleyen **Halkın Sesi ve Halkın Yolu** gibi, somut öneriler getirmekten korktuğundan, «Ortak Açıklama» da kendiliğindencilığe teslim oluyor. Böylece bütün bu siyasetler, **sadece** sempatizanlarına seçimi boykot ettiğini söyleyen **Gençlik Birliği** gibi, **kendiliğindencilığe teslim oluyor** ve etkilyebilecekleri halk kitlelerini **bu şartlarda esas olarak CHP'ye olduğu gibi** teslim ediyorlar; kısmen de TBP'ye ve TİP'e olduğu gibi.

İşte bu bakımdan somut öneriler getirmek, onları hayata geçirmek için mücadele etmek ve kendiliğindencilığe boyun eğmemek devrimci proletaryanın temel görevlerindendir.

KURULMASINI ÖNERDİĞİMİZ GEÇİCİ DEVRİMCİ ORTAK SEÇİM BLOKUNUN SEÇİM PROGRAMI ŞÖYLE OLMALIDIR

Bugün işçi sınıfımızın asgari programı olan demokratik halk iktidarının **temel** ilkeleri şunlardır:

1 — Başını ABD ve Sovyet sosyal-emperyalizminin çektiği emperyalizmin ülkemizdeki tahakkümünün yıkılarak bağımsız ve demokratik bir Türkiye'yi gerçekleştirmek:

2 — Büyük burjuvazi ve toprak ağalarının faşist devlet mekanizmasını yıkarak işçi, köylü, şehir küçük-burju-

vazisi ve milli burjuvazinin proletarya önderliğinde demokratik halk diktatörlüğünü kurmak;

3 — Komprador burjuvazinin mülklerini, yabancı kapitalist işletmeleri, banka, sigorta ve dış ticareti devletleştirmek, emperyalistlere olan borçları tanımayıp iptal etmek, toprak ağalarına ve hazineye ait topraklara tazminatsız el koyup karşılıksız olarak topraksız ve az topraklı köylülere dağıtmak.

4 — Ezilen milliyetler üzerindeki milli baskıya son vermek, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını tanımak. Uluslar arasındaki eşitsizlik ve imtiyazlara son vermek;

Toplum hayatını demokratikleştirmek, halkın hak ve özgürlüklerini teminat altına almak;

İşçiler, köylüler, kısaca bütün halkın yaşama şartlarını iyileştirmek;

5 — Uluslararası işçi sınıfı ve ezilen halklarla birlik ve dayanışmayı gerçekleştirmek, başta Çin Halk Cumhuriyeti ve Arnavutluk Halk Cumhuriyeti olmak üzere sosyalist ülkeler ve halk demokrasileriyle militan bir birlik kurmak.

Bugün seçimlerde, aşağıda sıralayacağımız ekonomik, demokratik ve siyasi plandaki acil talepler, halkımızın demokratik halk iktidarı mücadelesinde temel talepler gözden kaçırılmadan ve genel siyasi taleplerin önüne geçirilmemek kaydıyla devrimciler, demokratlar ve yurtseverler tarafından savunulmalıdır.

ACİL TALEPLER

Bağımsızlıkla İlgili Talepler

1 — Ülkemizi emperyalizme, özellikle ABD ve Sovyet

sosyal-emperyalizmine ekonomik, politik, askeri, kültürel alanda bağlayan bütün anlaşmalar iptal edilmelidir.

2 — NATO ve CENTO'dan çıkılmalı, bütün üsler kapatılmalıdır. Bloksuz bir dış politika izlenmelidir.

3 — AET ile yapılan anlaşmalar feshedilmelidir.

4 — Ülkemiz; dünya halklarının, ezilen ulusların ve ülkeleri emperyalizme, sömürgeciliğe, ırkçılığa ve iki süper devletin hegemonyacılığına karşı mücadelesini desteklemelidir;

5 — Diğer devletlerle ekonomik ve ticari anlaşmalar bağımsızlık, eşitlik, karşılıklı çıkar birliği temelinde yapılmalıdır.

6 — Kıbrıs'da işgale son verilmeli, garantör devlet statüsü kaldırılmalı, iki toplumun karşılıklı çıkar ve hakları temelinde bağımsız, birleşik Kıbrıs devleti kurulmalıdır;

Ege ve Kıbrıs sorunları bölge barışını güçlendirecek, Yunanistan ve Türkiye halkının yararına olacak şekilde Yunanistan ve Türkiye arasında barışçı yollarla çözümlenmeli, özellikle ABD ve Sovyet sosyal-emperyalizminin müdahalesine fırsat verilmemelidir;

7 — İki süper devlet ve onların azgın uşakları durumundaki ülkeler dışındaki ülkelerle ve Balkanlarda barışı güçlendirecek anlaşmalar yapılmalı;

8 — Bütün yabancı sermaye yatırımları kamulaştırılmalı, Yabancı Sermayeyi Teşvik, Petrol Kanunu vs. iptal edilmeli. Enerji Ajansı'ndan çıkılmalıdır;

9 — Üçüncü Dünya ülkelerinin emperyalizme, özellikle iki süper devlet ABD ve Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı hammadde, kalkınma, eşitsiz ve haksız ticari ilişkiler, karasular ve deniz ürünlerinin değerlendirilmesi için verdikleri mücadeleler desteklenmelidir;

Birleşmiş Milletlerin haksız statüsü değiştirilmeli, sadece 5 devlete ait olan veto hakkı kaldırılmalıdır.

9 — Dış ticaret, bankalar, sigortalar, petrol, maden, enerji kaynakları millileştirilmelidir;

10 — Halkın yaşamını denetleyebilecek büyük işletmeler devletleştirilmeli, ekonomi gerçek anlamda programlanmalıdır;

Toplum Hayatının Demokratikleştirilmesiyle İlgili Talepler

11 — Anayasa, halkımız yararına demokrat bir niteliği kavuşma yönünde değiştirilmelidir;

12 — Halkın düşünce, söz ve örgütlenme özgürlüğünü engelleyen başta 141, 142 ve 146. maddeler olmak üzere Türk Ceza Kanunundaki bütün gerici ve faşist maddeler kaldırılmalıdır;

13 — Siyasi partiler, dernekler, toplantı ve gösteri yürüyüşleri ve çalışma düzeniyle ilgili kanunlar vb. demokratlaştırılarak halkın ekonomik, demokratik, mesleki, kültürel ve özellikle siyasi örgütlenmesinin önündeki engeller kaldırılmalıdır;

14 — İşçi-memur ayırımına son verilerek; memurlara, öğretmenlere, teknik elemanlara; kısaca tüm çalışanlara grevli toplu sözleşmeli sendikalaşma hakkı tanınmalıdır;

15 — Devlet kontrolündeki bütün basın-yayın kurumları bağımsız, özerk bir hale getirilerek demokratlaştırılmalıdır;

16 — Kitap ve yayın yasaklamaları, yayın toplanmasıyla ilgili her türlü yasa maddesi kaldırılmalıdır;

17 — Senato kaldırılmalı, tek meclis sistemi kabul edilmelidir;

18 — Parti, sendika, dernek ve kuruluşların uluslararası ilişkileri üzerindeki kısıtlamalara son verilmeli, ABD ve Sovyet sosyal-emperyalizmiyle bu yönde kurulmuş ilişkiler, sendikal ve kültüre! ilişkiler derhal kesilmelidir;

19 — Seçme ve seçilme yaşı 18'e indirilmelidir;

20 — Adalet mekanizması iktidarın denetimine ve etkisine imkan vermeyecek şekilde değiştirilmeli, askeri mahkemeler kaldırılmalı ve mahkeme kurulları halkın oyuyla seçilmelidir;

21 — Bütün mahkûm ve tutuklular için genel af çıkarılmalıdır.

22 — İdam cezası kaldırılmalıdır;

23 — Gözaltına alma süresi 24 saati geçmemeli, gözaltına alma gerekçesi ne olursa olsun, sorgulama, gözaltına alınanların kimlik saptaması da dahil, kendi seçtiği avukat önünde ve yargıç denetiminde yapılmalıdır;

24 — Kolluk görevlilerinin suçsuz bir yurttaşı özgürlüğünden alıkoyması suç sayılmalı, sorumlular cezalandırılmalıdır;

25 — Başta 12 Mart sorumluları olmak üzere bütün faşist uygulamaların sorumluları, kontr-gerilla, vurucu timler, ölüm mangaları, Türkeş ve CIA'ya bağlı katil ve işkenceciler cezalandırılmalıdır;

26 — Devlet dairelerinden faşistler temizlenmeli, Toplum Polisi, MİT, MHP ve yan örgütleri gibi faşist kurumlar dağıtılmalıdır;

27 — Jandarma, polis, komando, vurucu tim ve ölüm mangalarının baskısına ve keyfi muamelesine son verilmeli, sorumluları cezalandırılmalıdır.

28 — Özellikle Güneydoğu Anadolu'da kaçakçılığı önleme bahanesi altında halka baskı uygulanması, kitle-

ler halinde tutuklamalar ve katletmeler önlenmeli ve sorumluları tespit edilerek cezalandırılmalıdır;

29 — Kürt milleti ve diğer azınlık milliyetler üzerindeki milli baskıya son verilmeli, Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkı tanınmalıdır.

30 — Dilinden, dininden, mezhebinden, vicdani kanaat ve felsefi görüşünden dolayı insanlara ve kitlelere yapılan baskılara son verilmelidir. Özellikle Alevi ve Yezidi vatandaşlarla diğer azınlık din ve mezhepler üzerindeki baskılar kaldırılmalıdır;

31 — Öğrenim özgürlüğü, iş ve can güvenliği sağlanmalıdır;

32 — Bilim ve öğrenim özgürlüğünü kısıtlayan, öğrencilerin ve öğretim üyelerinin demokratik örgütlenmesini, yönetime ve denetime katılmasını engelleyen tüm anti-demokratik uygulama ve yönetmelikler kaldırılmalı, ülke gerçeklerine ve ihtiyaçlarına uygun bir eğitim politikası uygulanmalı, gerici eğitim yuvaları dağıtılmalıdır;

33 — Üniversiteler demokratik ve özerk kuruluşlar haline getirilerek, bütün üniversiteler aynı yasaya bağlanmalıdır;

34 — Yüksek öğrenime girişteki kısıtlama ve eşitsizlikler kaldırılarak her öğrencinin istediği yer ve dalda öğrenim görmesi sağlanmalıdır;

35 — Eğitimde fırsat eşitliği sağlanmalıdır;

36 — Sağlık hizmetleri ülke çapında, parasız olarak sağlanmalı, Sosyal-Sigortalar bütün çalışanları kapsamalıdır (özellikle tarım işçilerini ve köylülerini). Sigortalılar kurumun yönetim ve denetiminde söz ve karar sahibi olmalıdırlar;

37 — Gecekondu yıkımına son verilmeli, yerleşme

merkezlerinin su, kanalizasyon, elektrik, yol, okul, vb. gibi temel sorunları halledilmelidir;

38 — Kiralar halkın ekonomik-demokratik, sosyal ve siyasi örgütlerinin oluşturacağı ortak komisyonlarca tespit edilmelidir;

39 — Dolaylı vergilendirme kaldırılarak, vergi kaçakçılığı önlenmeli, müterakki vergi sistemi konulmalıdır;

40 — Pahalılığa karaborsacılığa, vurgunculuğa, karşı etkin tedbirler alınmalıdır;

41 — Rüşvet, yolsuzluk ve adam kayırma engellenmeli, sorumluları cezalandırılmalıdır;

42 — Elvenmelerde başlık geleneği kaldırılmalıdır;

43 — Erkek ve kadının, siyasi, iktisadi ve sosyal bakımından eşitliği fiilen uygulanmalıdır. Kadınlar hakkındaki bütün anti-demokratik hükümler, yasalardan çıkarılmalı, erkeğin ailenin reisi olduğu hükmü kaldırılmalıdır.

44 — Fuhuş yasaklanarak teşvik edenler cezalandırılmalıdır;

45 — 1 Mayıs İşçi Bayramı, 8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü olarak kabul edilmelidir.

İşçi Sınıfıyla İlgili Talepler

46 — 8 saatlik iş günü her yerde uygulanmalıdır;

47 — Hafta sonu tatili iki gün olmalıdır;

48 — 16 yaşından küçüklerin çalıştırılması yasaklanmalı, 16-18 yaş arası çalışma 6 saatle kısıtlanmalı, çiraklık sorunu acilen çiraklar yararına çözüme bağlanmalıdır;

49 — Çalışan kadınlara doğumdan evvel ve doğumdan sonra gerekli dinlenme süresi verilmelidir;

50 — Kadın-erkek ayırımına son verilerek eşit işe eşit ücret verilmelidir.

51 — İşçilerin işten çıkarılmalarında, iş yerinde işçilerden seçilen bir komite dışında kimse yetkili olmamalıdır.

52 — Genel grev, siyasi grev, dayanışma grevi hakları tanınmalı, grev hakkı üzerindeki bütün kısıtlamalar kaldırılmalı, hiç bir ön şarta tabi kılınmamalıdır.

53 — Referandum hakkı gizli oy, açık sayım esasına göre kanunlaştırılmalıdır;

54 — Lokavt, yasaklanarak suç sayılmalıdır.

55 — İşsizlik sigortası, tarım işçilerini de kapsayacak şekilde gerçekleştirilmelidir.

56 — Asgari ücret kişinin ve ailesinin gerçekten yaşama standardını karşılayacak şekilde belediye çevresinde belediye ve sendika temsilcilerinden oluşan bir komisyonca saptanmalıdır.

57 — Ücret ve maaş gelirleri enflasyon ve hayat pahalılığının önünde gidecek biçimde yükseltilmeli, memurların katsayı sistemi bu esasa göre ayarlanmalıdır;

58 — Tarım iş kanunu çıkartılmalıdır;

59 — Sendika, Toplu sözleşme ve İş Kanunundan (başta 13, 17 ve 24. maddeler olmak üzere) anti-demokratik hükümler kaldırılarak çalışma hayatını düzenleyen bütün yönetmelikler demokratlaştırılmalıdır;

60 — İş sağlığı ve kazalarıyla ilgili koruyucu tedbirler kanunlaştırılmalı, bunların denetimleri iş yerindeki işçi yerindeki işçi temsilcilerince yapılmalıdır.

61 — Çalışanların korunmasıyla ilgili kanunları çiğneyenler cezalandırılmalıdır;

62 — Bölge çalışma müfettişleri Çalışma Bakanlığı emrinden çıkarılmalı, atama ve terfi işlekleri mesleki örgütlerince yapılmalıdır;

63 — Yurtdışındaki işçilerimizin hor görülen işlerde

çalıştırılmasına ve üzerlerindeki ırkçı baskılara son verilecek anlaşmalar yapılmalı, işçilerimizin iş güvenliği sağlanmalı, çalıştıkları ülkelerdeki ekonomik, demokratik, siyasi hakları, seçme ve seçilme hakları temin edilmelidir.

64 — Kamu ve özel bütün işyerlerinde çalışanların çocukları için yeteri kadar kreş, yuva ve bakımevi açılmalı, çocuk paraları, okul paraları hayat standardına göre ayarlanmalıdır.

Köylülerle İlgili Talepler

65 — Hazine ve ağa toprakları ülke çapında topraksız ve az topraklı köylüye bedelsiz olarak dağıtılmalıdır;

66 — Emekçi köylünün bankalara ve tefeciye olan kredi ve borçları hükümsüz ilân edilmeli, ipotekler kaldırılmalı, köylünün kredi ihtiyacı karşılanmalıdır;

67 — Taban fiyatları emekçi köylüyü gözetecek şekilde tespit edilmelidir;

68 — Köylülere toprak işletmesi, sulama, haşarat ve tabii afetlerle mücadele, yeni teknolojiden yararlanma, yerleşme, vb. sorunlarda devletçe yardım yapılmalı, gerekli kolaylıklar gösterilmelidir;

69 — Her türlü ataerkil bağımlılık ilişkilerini yaşatan maddi ve sosyal olumsuzlukların tasfiyesi için gereken tedbirler alınmalıdır;

70 — Orman ve dağ köylerinin sorunlarına özel ilgi gösterilmelidir;

71 — Köylük yerleşmelerin yol, su, elektrik, vb. problemleri çözülmelidir;

72 — Emekçi köylülüğün kooperatif, birlik, vb. gibi ekonomik, demokratik örgütlenmesi önündeki bütün anti-demokratik engeller kaldırılmalı, kollektif üretim için örgütlenmesi teşvik edilmelidir.

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÙLTÜR
VAKFI

10 Lira